

CENY THÁLIE

2007

Květen
2008
14. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

stává se Vám často, že se Vám po přečtení nějaké knihy, novinového či časopisového článku vrací některá z autorových vět – myšlenek, které nejsou ochotny Vás opustit? Stále Vás lákají k sobě, stále o nich přemítáte? Bohumil Hrabal takovou duševní činnost přirovnával k cumláni bonbonu. On takto ovšem hovořil o mimořádně nádherných větách a kouzelně pozoruhodných myšlenkách. Do mne se, bohužel, stejně tak zaráývají i věty a myšlenky nesmyslné, zlovlné a čím jsem starší, tím více mě zaskakují i fakt, že se jich dopouštějí lidé mladší, kteří nedávno skončili svá vysokoškolská studia. Já naivní blázen jsem si myslel, že se sumou nabývaného kvalitního poznání musí být lidé k sobě laskavější... (Např. při nedávné volbě prezidenta naší země zaznělo tolik nenávistných vět, že jejich „cumláni“ by otrávil nejednu lidskou bytost.) Ve mně od poloviny letošního ledna neustále proznívá myšlenka jednoho mladého člověka, který komentoval jistou situaci slovy: „Bývalí odpůrci mezi sebou uzavřeli smír. Je to velice podivné. Lidsky si to moc nedovedu představit.“ To, že neuvádím konkrétní jméno a konkrétní situaci, vyplývá z mého přání, kterým je neodvedení Vaší pozornosti od myšlení lidského jedince k problému, který tímto myšlením řeší. Vězte však, že uvedené věty jsou citovány zcela přesně a v pořadí, jak byly řečeny a že nešlo „o život“. Kolik mě toho napadá, když si tyto věty opakuju! Pakliže bych přistoupil na logiku sdělovaného, musel bych z lidského slovníku vypustit řadu slov, musel bych zlomit hůl nad lidskou humanitou, musel bych... On to však myslí vážně! Vždyť tvrdí, že si to „lidsky“ – tedy on sám v sobě neumí představit. A jinak: „lidem“ je takto vlastně napovídáno nesmiřovat se s bývalými odpůrci. Možná jsou takoví lidé, kteří nikdy a za žádných okolností neumějí, či nechtějí odpouštět... ale já se s tím vyrovnat neumím a ani nechci. Jedna z mých prvních básní hledala zdroj lásky, významy její výjimečnosti a našla je v prostém aktu lidského odpuštění. A na mysl jsem měl jak onu krásnou křesťanskou lásku k bližnímu svému – tedy ke všem jednotlivým lidským bytostem, ale i lásku k té lidské bytosti, k níž pocítujeme onu lásku jedinečnou. Samozřejmě, že se lidé na sebe zlobí, ovšem nenávidět? To již vskutku musí jít o něco mimořádného, aby mohla nastoupit nenávisť – umím si to představit, ale problém, který zrodil zmíněnou formulaci jím zdaleka nebyl. Chápu, že lidé citově strádají, a tak, jako touží po lásce, možná někteří stejně intenzivně touží i po nepřátelství, po nenávisti, vyhledávají konflikty a domnívají se možná, že tím pročištějí svět a že jejich umanutá přísnost je pro všechny přínosem. Já proti tomu celý život oponuji a snad právě proto se stalo mým osudem divadlo. Vždyť kde jinde lidé dýchají podobně stejnou myšlenkou, stejnou emoci, společně se smějí stejnému a pláčí nad tímtéž? Kde jsou více spolu? Snad jen v kostele. A z kostela i z divadla po věky zaznívá – více lásky, méně nenávisti... Odpouštět není slabost – je to dar. A tak jak užíváme daru života, měli bychom umět sami i obdarovávat – bližního svého, ať je to kdokoliv. To si lidsky umím představit.

Když jsem dnes volil pro úvodní článek našeho časopisu úvahu o odpuštění, měl jsem přítom na mysl, že se na Vás musím dnes i já obrátit s jednou konkrétní prosbou o pochopení situace, která v našem divadle vznikla při uvádění jednotlivých premiér na repertoár. Na základě hned několika událostí, (a ne všechny se týkají následně jmenovaných inscenací), jsme museli „prohodit“ pořadí dvou premiér na Hudební scéně našeho divadla, a tak premiéru muzikálu „Peklo“ uvidíte jako první premiéru nové sezony a místo něj jako poslední premiéru sezony právě probíhající uvedeme „Mam'zelle Nitouche“. Jedná se sice o změnu zasahující dvě divadelní sezony, avšak vzhledem k tomu, že všichni naši předplatitelé si obnovili své abonony v našem divadle(!), tak nikdo o nic nepřijde. Děkuji Vám za pochopení.

Děkuji i za to, jak jste nám při udílení Cen A.Radoka i Cen Thálie za rok 2007 drželi palce. Ne každému divadlu se povede získat v jednom roce tolik ocenění. Dostali jsme vskutku celou záplavu blahopřání, za která zde děkujeme.

Na shledanou v hledištích Městského divadla Brno se s Vámi za všechny kolegy těší

Stanislav Moša
Stanislav Moša, ředitel MdB

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Veronika Poláčková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
132. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 4. 2008

Lenka Janíková, členka souboru Městského divadla Brno - Muzikál. Po studiu na JAMU (obor muzikálové herectví) se podílela na řadě inscenací: My Fair Lady (ze Zelňáku), Libuša, West Side Story, Cabaret, Máj, Novomanželské apartmá, V jámě Ivvové, Jánošík a řadě dalších. Na snímku v roli Olgy Sternbergrové v dramatu Felixe Mitterera „V jámě Ivvové“, režie Stanislav Moša, kostým Andrea Kučerová. (Foto Jef Kratochvíl v interiéru vily Tugendhat).

Sylvie Richterová:

Životní pout'

Zatímco vědomí
klouže po povrchu
anebo se
zasekává
do zaručených hloubek
/ i romány tak chodí /
uhýbáme
uhýbáme
ale nevíme čemu

„Úloha osobnosti v dějinách spočívá v ochotě dotyčné osobnosti zemřít nebo se nechat zabít dřív, než stačila odvolat.“

Karel Kryl, písničkář.
Narozen 12. dubna 1944 v Kroměříži,
zemřel 3. března 1994.

*Ivory Rodríguez,
Eduardo Royner,
Karel Janský,
Igor Ondříček*

**Premiéra
19. a 20. dubna 2008**

EDUARDO ROVNER, překlad Ivory Rodríguez

VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI

REŽIE: EMIL HORVÁTH

HRAJÍ:

MANUEL - ERIK PARDUS

FANNY - ZDENA HERFORTOVÁ

DOLLY - JANA MUSILOVÁ

ANIBAL - IGOR ONDŘÍČEK

JULIO - ZDENĚK BUREŠ

SALO - KAREL JANSKÝ

JEREMIAS - MILOŠ KROČIL

PERLA - EVA JELÍNKOVÁ

SERŽANT CHIRINO - JOSEF JURÁSEK

U ŠÁLKU KÁVY S JANEM TROJANEM PAVEL KUNERT

V muzeu města Brna - kasematy Špilberk

DIVADLO HRAJE RÁD BEZMÁLA 60 LET

Herec Pavel Kunert oslaví za dva roky osmdesátku, za rok bude u divadla jen o pouhých dvaceti letech méně. „V mém věku stojím už na okraji. Spíše hrají takové ty čurdičky,“ říká skromně. Přesto jeho nejnovější roli, žádnou čurdičkou, je postava bači v inscenaci Jánošík aneb Na skle malované. V Šumaři na střeše vytváří rabína, v Cyranovi z Bergeracu postavy Montfleuryho a kapucína. Hraje momentálně v osmi inscenacích. Na jevišti se potkal s Karlem Högerem, se Zdeňkem Štěpánkem, vzpomíná též na Jára Kohouta. Kvůli sezení u kávy pro Dokořán musel odpoledne 8. dubna přerušit spánek po návratu souboru z Lublaně, kde Městské divadlo Brno s úspěchem dávalo Koločavu. Pavel Kunert v ní hraje pastýře. Jeho vyprávění jen od jedné kávy by vydalo na tři rozhovory. Nerad vzpomíná tento oblíbený herec na dopolední školní představení v Divadle Julia Fučíka na výstavišti. V inscenaci Meresjev prý několikrát z únavy na jevišti usnul - v postelí a ke všemu v titulní roli. Nelíbí se mu, že mladí herci, které dokáže tvrdě kritizovat, nezdraví starší kolegy.

Jakou kávu pijete nejraději?

Instantní a malý hrníček. A trochu mlíka. Doma máme tři hrníčky. Manželka zatuká jednou, dvakrát, třikrát. A já odpovím: jednou, nebo dvakrát, nebo třikrát. To znamená úplně malinký hrníček, střední, nebo větší. Pítí kávy je pro mě takový rituál. Když při-

jdu domů, první, co si udělám, kafe. I před představením. Pořád říkám: Kafe, to nás drží.

Proč se někdy říká, že někdo má hlad jako herec?

Říká se to velice často. Je to pouze úsloví. Mám pocit, že se to traduje z dob hereckých společností, kdy herci opravdu mnohdy hlad měli. Setkal jsem se v trutnovském divadle s Františkem Poláčkem, býval kdysi ředitelem takové společnosti a vykládal neuvěřitelné věci. Po představení přišel a hercům rozdával. Tomu dvacetikorunu, tomu desetikorunu, pětikorunu. Byla to řehole.

Ano, máte určitě pravdu. Moje babička vzpomínala, jak za první republiky v Třebíči anonymně posílali s dědou kočovné divadelní společnosti Náhderových velikánský koš plný buchet. Na konci představení ho herci vystavili na jevišti a byli strašně dojeti. Ale vy jste se dostal k divadlu až v lepších dobách. Jak to u vás probíhalo?

Asi od svých šesti let jsem intenzivně skautoval a brzy se ukázalo, že žádný táborový oheň se beze mne neobejde, tak mi ta huba jela. O něco později jsem si zahrál v Litomyšli s ochotníky ve třech představeních a pak jsem šel do Hradce Králové, kde po vzniku kraje v roce 1949 založili divadlo a inzerovali, že berou taky ochotníky. Vjezd do kanceláře, dobrý den, tak nám něco předvedte. No co jako? No nějaký monolog. Říkám, prosím, já nic neumím. Asi pětá-šedesátiletý šéf pan Soumar jen rozhodil rukama, ježíšmarjá, co s váma? Tak nějakou básničku! Prosím, já žádnou neumím. Naštěstí na škole - já mám dvouletou obchodní školu, to je moje celé vzdělání - jsme dělali takovou východočeskou frašku o čtyřech li-

dech, byla ve strašně češtině. Dělal jsem hospodského, byl to kratičký monolog a klidně jsem ho před ředitelem vybalil a jeho náměstek Müller povídá: Ještě něco, ne? Já říkám, prosím, já nic neumím: Pan Soumar, takový suchý člověk, pořád na mě mžoural a říká: Vždyť jsi slyšel, tady toho, hospodského. Později mi řekl, že jsem se mu líbil, vzpomínal na to, že jsem byl takový udělaný, vážil jsem v devatenácti 86 kilo. S takovou klikou jsem se dostal k divadlu.

Jaká byla vaše první role u profesionálů?

První moje role byla shodou okolností těžká, jakou jsem dělal naposledy u ochotníků. Učitelské v Magdaléně Dobromile Rettigové. Pocházím z Litomyšle, tam se to odehrávalo. A mou třetí rolí byl Strakonický dudák.

To jste musel být fakt dobrý.

Počkejte, o tom jediný člověk říkal, že ten výkon je báječný. A to jsem byl já sám. Přišel jsem k divadlu s pocitem, že spasím české divadlo! Potom jsem stával v portále a koukal, jak to kolegové cvrkají, a říkal jsem si, tohle jo, tohle ne. Došlo mně, že nemohu být hned mistrem. Takže, k divadlu jsem se dostal doslova po haluzi.

Jak jste se až z Trutnova, kde jste hrál po odchodu z Hradce Králové, dostal do Brna?

To zase byla druhá náhoda. V Hradci Králové tehdy v 50. letech dramaturgoval Zdeněk Dintter. A v roce 1959, kdy ze dne na den zrušili trutnovské divadlo, byl už ředitelem v Divadle Julia Fučíka tady na výstavišti. Napsal jsem mu a vzal mě, aniž by mě viděl. U Fučíků jsem byl do roku 1964, pak jsem přešel do Divadla bratří Mrštíků, jak se dříve jmenovalo Městské divadlo Brno.

Než jsem zapnul magnetofon, vzpomínal jste, jak na herce u Fučíků školní dívka šprtala pecky a šlepně vyrušovala a taky jak jste únavou usínal. Pověďte o tom ještě.

Poslyšte, to byly mnohdy pro herce galeje. Ano, existovala škola někde v Řečkovicích, měli češtinářku, báječnou kantorku, která před návštěvou našeho divadla sezvala žáky, vysvětlila jim záměr autora, pohovořila o hře - a byl klid. Ale ostatní školy, hrůza. Představte si. Já, mladý napumpovaný herec, jsem představení kolikrát zarazil a hřmal do hlediště: „Prosím vás, buď ty děti uklidníte, nebo my nebudeme dál hrát“. A kolegové mi říkali: „Pavle, na to si zvykneš“. No nezvykl jsem si. Pro děcka byla představení u Fučíků radost, odpadla jim matika, čeština. S takovou radostí šly do divadla. My to cítili jinak. Dokonce, když jsem už hrál tady v Divadle bratří Mrštíků, taky jsem kolikrát zastavil představení. Jednou sedělo v hledišti pět vojáků a na začátku Jitřní paní se začali hluchně bavit. Já jsem se kolegyni na jevišti omluvil a řekl do publika: „Promiňte, dokud bude těch pět pánů v divadle, nebudeme pokračovat“. Odešli, vyhodili je.

Jak byste stručně popsal rozdíl v herecké práci za hluboké totality, třeba v 60. až 70. letech, a dnes?

Rozdíly existují. Za prvé se tehdy nemohlo hrát leďacos a jakkoli. Třeba si pamatují, jak taková ta sebekritika režisérů šla daleko. V jakési rumunské hře vymyslel režisér Pravoš Nebeský scénu v podobě čtyř tarokových karet. A na generále se na to díval a říká, ježíšmarjá, to není možné. Jedny dveře měly tarok jednadvacítku, další osmičku. Jednadvacátého

srpna! Muselo se přemalovat. Anebo třeba takový rakouský vaudeville od Šamberka, Hurá do Paříže se to jmenovalo. Jura Tomek na jevišti a manželka mu říká: Kdy jste přijeli? A on podle textu: Jednadvacátého. A Richard Mihula k němu: „Juro, říkej radši dvaatřicátého“. Poradil jsem mu: „Juro, říkej raději dvaatřicátého“.

To jste trefně charakterizoval. Ano, taky u novin jsme znali a známe autocenzuru.

Chtěl byste stát znovu na začátku své herecké kariéry?

NENAHRADITELNÍ

Jo, chtěl. Strašně. Strašně bych rád byl tak mladý. Ale víte, chtěl bych mít ty zkušenosti, které mám teď. Ale nelituji ani dne v divadle, a co jsem se nadělal blbostí!

Zavzpomínejte na nějakou!

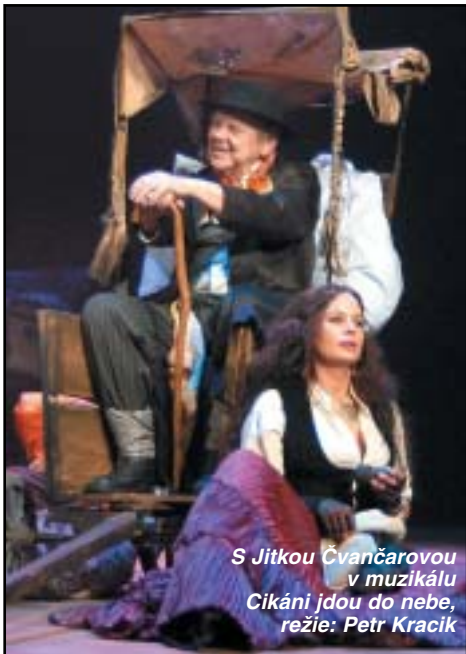
Raději ne, to přejdeme. Bylo to v osobním životě...

Měl jste někdy jako herec krizi, že jste chtěl od divadla odejít?

Popravdě musím říct, že jsem měl krizi. Bylo to po mém osobním maleru v hradeckém divadle. Tehdejší šéf Milan Pásek mě kvůli tomu vyhodil, zůstal jsem asi půl roku bez divadla. Říkal jsem si, už nikdy. A za měsíc už jsem psal mimo Národní divadlo v Praze všude.

S Milanem Páskem jste se ale musel setkat později v tomto divadle!?

Setkal a nebylo to vždy jednoduché. Pásek jako šéf některé lidi snášel, některé ne. Mezi ty druhé jsem patřil já. A já jsem byl v té době rebelantský. Byl jsem

**S Jitkou Čvančarovou
v muzikálu
Cikáni jdou do nebe,
režie: Petr Kracík**

S Erikem Pardusem a Zdeňkem Junákem v muzikálu Jánošík aneb Na skle malované, režie: Stano Slovák

již u Mrštíků a proslechlo se, že má přijít Pásek jako ředitel. Víím, že jsem na schůzi prohlásil: „Pamatujte si, lidi, jestli sem Pásek přijde“ - použil jsem výroku ze Svatty Krečinského - „i šibnice i Sibíř budou!“ Jemu se to pochopitelně doneslo, vřdyt' tady měl spoustu přátel. Čili náš vzájemný vztah vypadal podle toho. **Jako umělec byl Milan Pásek vysoko hodnocen, jeho inscenace, namátkou vzpomenu třeba Dürrenmattova Krále Jana, byly plné nápadů.**

Séřoval tady dlouho a byl to skutečně vynikající režisér. Vřdycky jsem říkal: „On je to velice nedobry člověk, ale dej bože, ať u něj hraju!“ Nikdy jsem však nechtěl od divadla odejít, jak jste se předtím ptal. Já říkám: „Mě budou muset z divadla buď vyhodit, vyrvat, nebo tady budu muset umřít“. Vííte, jsou někteří kolegové, kteří říkají: „Jedinému člověku věříme, že to divadlo dělá rád. A to je Pavel Kunert“. Mě také nikdo neošidí falešným tónem. Lehce poznám, komu to jde odtud (sáhne si na srdce) a kdo to má jen v hubě.

Jak byste se jako herec charakterizoval?

Vřdycky jsem si myslel, že jsem tzv. naturburš, herec pudový. Asi před dvaceti lety jsem to řekl mladému kritikovi a on odpověděl: Pane Kunert, vy se strašně mýlíte, vy jste velice přemýšlivý herec. A já jsem si potom uvědomil, že je to pravda. Vííte, já se třeba v šest hodin ráno probudím, probírám se textem a představuji si dění na jevišti. Je to strašné, ani nevím, jestli se to hercům stává. Jedu v tramvaji a v hlavě mně vyskakuje text. Třeba jen jedna věta. A přemýšlím o ní. Netvrdím, že to tak má být, ale je to můj styl. Moje manželka říká, že jsem ženatý s divadlem.

Které role jste nejraději hrával dříve a které máte nejraději dnes?

V mém věku stojím v divadle na okraji. Odehrál jsem moc rolí, od Lakomce přes Hejtmana v Revizorovi, přes Boleslava I., Maršála v Bílé nemoci, Jindřicha VIII., Vladaře v Atlantidě... Vííte, to je tak: herec vám nikdy neřekne, kterou roli měl nejraději. Říká, že má nejraději tu roli, kterou hraje právě teď. Já teď hraji spíš takové ty čurdíčky, ale vřdycky mě baví tu postavíčku nějak udělat.

Váš Bača v inscenaci Jánošík aneb Na skle malované je víc než čurda. Vychutnáváte si tu roli? Nemyslím jen tu klobásu, kterou s takovou chutí ukrajujete a pojídate.

Ano, klobása je pravá. Tu roli připsal režisér Standa Slovák. „Já tě tam do toho prsknu

a budeš to celé glosovat“, řekl mně. Mám tu roli rád, protože ji hraji. Není alternativována a když mám třeba deset představení za sebou sedět na tvrdé sesli, mám zadek otláčený. Ale roli si opravdu vychutnávám, když pozorují a srovnávají snažení a soubor svých kolegů-komiků na jevišti.

Jak se cítí zkušený herec, když ho vede začínající režisér, mám na mysli Stana Slováka a už zmíněnou inscenaci.

Dokážu režiséra respektovat, pokud je profík. A Stano začíná být. Myslím si, že se vypracuje na dost dobrého režiséra. Teď to vypadá, jako kdybych mu lezl do zadku! - smích. Ten vztah herce a režiséra je někdy strašně zajímavý. My jsme se teď v Lublani setkali s režisérem Janezem Starinou. Byl původně herec v družební Nové Gorici, dnes jsme dobří přátelé. Teď si představte, že ten Janez nám na jevišti vykral. A já mu říkám, Janezi, ty nám vykáš, proč? A on: Nezlobte se, tam jste páni herci.

Jsou mladší kolegové ochotni vyslechnout vaše připomínky?

Jak kdo. Kdysi jsem mival nějaké připomínky, ale dnes ne. Mladí lidi přišli k divadlu s takovými prsama a moc si radit nedají. Mně to připadá, že si říkají, ty starý dědku, co ty nám máš. Ale ano, jsou někteří, kteří přijdou a požádají o radu. Za mého mládí jsme měli větší respekt ke starším kolegům. V prvním roce mého působení v Hradci Králové byl nějaký Jarďa Šmíd. Já jsem přišel na zájezdu do šatny, byla obsazena. „Kde se mám nalíčit?“ „Na hajzlu, pane kolego. Kandrďas patří na hajzli!“ A myslel to vážně. Bylo mně 19. Přitom to byl šmírák všech šmíráků futrál, ten Šmíd. U Fučíků jsme později hráli Smrt obchodního cestujícího s Karlem Högerem. Jak na pána boha jsme na něj zírali. Ale jak se taky choval! Obrátil se při zkoušce na režiséra Standu Fišera do hledíště: „Dovoliš, Stando?“ Vzal mě kolem ramen, já jsem dělal Biffa, a řekl: „Pavle, podívejte se, uděláme to takhle, ono by to spíše mělo vypadat, jako kdybyste chtěl... Děkuju, Stando!“

Jak trávíte čas jako důchodce?

Před pěti lety jsem začal malovat. Nejdříve jsem obkresloval Svolinského, jeho kytičky, pak jsem se pustil do olejí. Rád dělám kopie, ale dělám i svoje věci. Namaloval jsem slunečnice a pod tím napsal: „Promiň, Vincent!“ Dovolil jsem si mu tyknout.

Foto: jef Kratochvíl

S Evelínou Jirkovou a Radkou Coufalovou

...volný čas se psem, jen tak lenořit.

**(MUDr. DAGMAR HRUBÁ
STAROSTKA BRNA STŘED)**

V současnosti je velmi módní kritizovat televizní pořady a celkovou skladbu televizního vysílání. Jsou v televizi některé pořady, které s chutí sledujete?

Samozřejmě, že jsou, ale pečlivě si vybírám. Dávám přednost těm, u kterých se pobavím, zasměji, které mi ale také něco řeknou. Naštěstí je tolik příležitostí, kdy člověk může vyrazit za zábavou a za lidmi a nemusí sledovat televizi. Jsem spíš příznivkyní aktivní zábavy, než pasivní. S čím se ale vůbec v televizi nesetkám, jsou seriály. Výjimku tvoří návštěva mé sestry z Německa. Pak se díváme na detektivky, protože je miluje, ale dívat na ně sama se bojí.

Už víte, kam letos na dovolenou?

Již od podzimu se těším na návštěvu Islandu. Je to země zcela odlišná od toho, co znám. Procestujeme ho spacím autobusem. "Spací autobus" má svoje kouzlo a díky tomu jsem poznala prakticky celou Evropu.

Zvláště teď po prezidentské volbě se mluví hodně o zhrubnutí politické kultury, není to jen taková mediální kachna, přilévání oleje do ohně, aby bylo o čem psát?

Částečně ano, každý přehmat je vhodným tématem o čem psát třeba několik dnů. Ale pravda je, že každý, kdo vstupuje do veřejného života, by si měl uvědomit, že je pod drobnohledem a je vystaven kritice – a podle toho se chovat. Nevidím důvod, proč někomu nahrávat na smech.

Za totality si členové KSČ nemohli moc vyskakovat, soukmenovci se mezi sebou hlídali, aby někdo z nich náhodou nezbohatl a závist byl ten nejlepší špicl; nevracím se pomalu do této doby? Nevystřídala zlomyslné špicly bulvární média?

Bretschneider by se musel někdy stydět, co

HOST DO DOMU

naše média dokáží. Není nic jednoduššího než někoho poplivat. Najednou z nevinného člověka je lump, ani neví proč, a musí se bránit, ani neví proti čemu a jak.

Proč je u nás bohatství a úspěch téměř zločinem?

Prakticky 50 roků do nás něco vtluokali, to je dlouhá doba. Abychom pochopili, že úspěch (a event. bohatství) je především výsledkem pilné práce, dobrých nápadů, vytrvalosti a schopnosti člověka – to ještě potrvá. Ale věřím, že již další generace se budou na všechno dívat jinak, objektivněji a že ohodnotí hodnoty člověka. A v tom jim držím palce.

Myslíte si, že emancipace a chápání po-

Ve své pracovně

Co je pro vás povzbuzující zážitek?

Setkání s dobrými lidmi, pocit, že přece něco se mi povedlo. A povzbuzením je pro mne moje rodina, přátelé. A víte, co mě nabudí? Dobrá hudba, dobré představení – to je motor do dalších dnů.

Rídíte se a věříte agenturám zkoumajícím veřejné mínění? Nepodezříváte je, že jsou jejich výsledky občas cinknuté?

Neřídím se jimi, protože jsem přesvědčena, že nejsou objektivní. Většinou si je někdo objedná, počet respondentů není statisticky významný, tak co? Lidé

sami ukáží, co je podstatné.

Co považujete za svoji největší rozmarňost?

Copak já nějakou mám? Ale vážně, volný čas se psem, jen tak lenošit.

Všechny strany v podstatě slibují totéž: „lepší život“, větší starost o vzdělání, lékařskou péči, památky, větší podporu kultuře. Jak si má občan (volič) vybrat,

litické práce dosáhly v Česku takové úrovně, že bychom mohli mít ženu prezidentku? Že by občané v přímé volbě, nebo parlament byl schopen učinit toto rozhodnutí?

Ráda bych tomu věřila. Sama jsem se nikdy nesetkala s názorem, že ženy do politiky nepatří, ale k tomu musí společnost dospět. Snad pak jednou bude žena kandidovat i na nejčelnější postavení.

Šeptanda, ale i média vytvářejí kolem politiky atmosféru něčeho nečistého, čím si to vysvětlujete a jak s tím lze bojovat?

Každý, kdo vstupuje do veřejného života si musí uvědomit, že přestává být zcela soukromou osobou, že se o něj lidé více zajímají, že je ve středu pozornosti. A podle toho by se měl chovat. Ale neměl by přestat být normálním člověkem. A když se něčeho dopustí, pak to přiznat a nést následky.

Se zpěvákem Ladislavem Kerndlem

kteřá strana zná tu správnou cestu k „lepšímu životu“?

Podle mého názoru je to všechno dáno velkými množstvými stran, jejichž programy se nemohou výrazně lišit, pokud nejsou extrémní. Pak se lidé opravdu obtížně orientují. Ve vyspělých demokraciích je na politické scéně podstatně méně stran a je možná daleko snazší orientace a v důsledku i volba.

Jak vzniká politická osobnost?

Asi vyhraněním názorů, postojů i celkové vůle. Rozhodně nezáleží na věku.

Rád bych na současné politické scéně viděl svůj vzor, svého „hrdinu“. Lze toho dosáhnout?

Lze, ale musíte hledat. Záleží na každém, jak chce, co hledá, s kým se ztotožní.

Jedna nešťastná volba v Německu, která vyzvedla k moci Hitlera a jeho kamarilu, změnila na staletí politickou mapu Evropy, založila na budoucí konflikty. Holocaust nejen že zmařil mnoho lidských životů, „šest milionů srdcí vyletělo komínem“, ale znamenal také založení státu Izrael, což v převážně muslimské části světa nevěstí nic dobrého. Nehrozí světu znovu od voličů některého z velkých evropských států špatné rozhodnutí?

Hrozí, to asi nikdy neodstraníme. Špatné je, že lidstvo má velice krátkou paměť, že rychle zapomíná a že již dnes jsou lidé, kteří zpochybují hrůzy 2. světové války. A přece stačí málo, malý krůček a jsme tam, kde nechceme být. Speciálně tento problém se týká beze zbytku všech lidí.

Máte vůbec někdy volný čas, jezdíte na dovolenou, našli bychom vás pod slunečníkem u moře, na sjezdovce v ho-

***Polistopadoví starostové
radnice Brno-střed
Pavel Rubina,
Dagmar Hrubá, Jarmila Horová
a Josef Kameníček***

rách nebo na velbloudech mezi pyramidami?

Od jara do podzimu se věnuji svému koníčku – zahradě. Tam mě najdete naprosto spolehlivě. Moře mám také ráda, s vnukem holdujeme šnorchlování, a třeba Rudé moře je prostě paráda. Protože uznávám heslo: sportem k trvalé invaliditě, tak na lyžích už dva roky nejjezdím. A protože mám ráda všechno zvláštní - tak i ti velbloudi a pyramidy přichází v úvahu.

Tuším, že vaše největší přání bude zachovat si zdraví a duševní svěžest. Máte v životě i nějakou neřest, která vás občas pokouší?

Když se na mě podíváte, pochopíte, že má neřest - či slabá stránka - je věčný boj s chutí k jídlu. S kouřením jsem přestala v listopadu 1979, kávu nepiji (nechutná mi), ale nahradím ji silným, dobrým čajem.

Jsem přesvědčena, že s úsměvem jde všechno snadněji a řídím se heslem: Co nechci, aby dělali lidé mně - nedělám ani já jim.

*Fotografoval a otázky položil
jeř Kratochvíl*

Uroš Smolje

Karel Cón

Eva Hrbáčková

*Cornelia Olow
Constanze,
Leo Decker,
Stanislav Moša*

*Tereza Martinková,
Uroš Smolje,
Hana Kovaříková*

*Walter Schurmann,
Stanislav Moša*

Hana Kovaříková

*Hana Sapáková,
Barbara Ferun*

Tereza Martinková,
Uroš Smolje,
Aneta Majerová,
Soňa Kubišová

Hana
Kovaříková

Hana Sapáková,
Uroš Smolje,
Jan Sapák

David Kachlír

Soňa Kubišová,
Aneta Majerová,
Eva Hrbáčková

Janika Kolářová,
Eva Hrbáčková

John Kander – Fred Ebb – Joe Masteroff

CABARET

muzikál

Režie: STANISLAV MOŠA

Scéna: JAROSLAV MILFAJT

Kostýmy: ANDREA KUČEROVÁ

Hudební nastudování a dirigent: KAREL CÓN,
IGOR RUSINKO

Choreografie: IGOR BARBERIĆ

Asistenti režie: JIŘÍ HORKÝ a STANISLAV SLOVÁK

Asistent choreografie: ANETA MAJEROVÁ

EVROPSKÉ TURNÉ 2008

SEDMÝ ROČNÍK PROJEKTU
RUSKÁ KULTURA
V ČESKÉ REPUBLICE 2008

ZAHÁJIL
FESTIVALOVÝM
JAZZOVÝM
KONCERTEM
IGORA BUTMANA
A PETERA LIPY
20. DUBNA 2008
NA HUDEBNÍ SCÉNĚ
MdB

Viktor Sibílev, Milan Venclík, Roman Onderka

Jaromír Hnilička

Milan Vidlák

Vlado Valovič, Igor Butman, Peter Lipa

Tibor Lenský, Peter Lipa

Peter Lipa

*Hlavní host
z Moskvy
Igor Butman*

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

hlavní producent

ALTA

Robert Rozsochatecký

ROBERT ROZSOCHATECKÝ

Čím jsi chtěl být, než ses rozhodl pro herectví?

Myslím, že jsem vždycky tíhl k herectví, ale cesty k tomu, co chce člověk dělat a co někdy musí dělat, aby se uživil, jsou od sebe vzdálené. Proto jsem si vyzkoušel i práce jiné, například jsem pracoval za barem v různých podnicích a tak nějak jsem si tenkrát říkal, že bych si jednou nějaký bar i otevřel. ***To je asi zajímavé vyzkoušet si více variant práce a zjistit, že ta, co tě nejvíc baví, je správná! Když by sis otevřel bar, měl by nějaký styl? Tančilo by se tam?***

Co se týče stylu, pár nápadů, jak by to mohlo vypadat, mám, ale zatím je to jen v mé hlavě... a co se týče tance, tak určitě ano, koneckonců tanec je sexy ne? ***Máš pravdu, tanec sexy je, ale pojdme se vrátit k tobě. Navštěvoval jsi v dětství***

nějaké kroužky nebo přípravy? Pro dítě to může být důležité, co si myslíš?

Myslím, že dítě by se mělo podporovat v tom, co ho baví, ať už se jedná o herectví nebo třeba o hokej. Samozřejmě že rodiče musí mít takovou zdravou míru rozhodování. Já

ČERT TĚ VEM

jsem osobně do žádného takového kroužku s uměleckým zaměřením nechodil, prostě mě bavilo zpívat, hrát na kytaru, tančit.

Jak se k tomu stavěli tví rodiče? Podporovali tě, nebo z tebe chtěli mít něčoho jiného než herce?

Podporovali, hlavně máma a myslím, že

V kostýmu z muzikálu Oliver! ve vile Tugendhat

Zajímalo by mě, jestli se vzděláváš dál a v čem.

Snažím se dál zpívat a tančím celkem pravidelně. Co se týče herectví, sbírám zkušenosti od mých starších kolegů. Myslím, že je to skvělé.

Po ukončení JAMU ti hned přišly nabídky z divadel, nebo ses rozhodoval, jestli by nebylo lepší usadit se mimo Brno?

Nějaké nabídky jsem měl, ale chtěl jsem zůstat v Brně. Proto jsem byl potěšen, když mi přišla nabídka z Městského divadla Brno.

Co tě lákalo na práci tanečnicka, herce a zpěváka?

Všehochut?

Máš stále angažmá, nebo jsi na volné noze? Víš, že jsi vyzkoušel obě varianty, ale která je pro tebe ta lepší?

Mám stále angažmá právě v Městském divadle Brno, ale 4 sezony jsem byl na volné noze

právě jí patří mé obrovské díky! Nejdřív si nejspíš myslela, že je to jenom koníček, ale když viděla, jak moc mě to baví, pochopila, že pracovat v bance asi nebudu. Každý rodič chce pro své dítě to nejlepší.

Vystudoval jsi tedy hereckou konzervatoř, nebo jinou školu?

Konzervatoř jsem nestudoval, jako snad každý kluk jsem měl rád auta. Proto střední škola automobilní.

Co ale víš, že jsi vystudoval JAMU, muzikálové herectví! Co ti tato škola přinesla? Většina lidí na škole má nějaký oblíbený předmět, měl jsi ho taky, nebo jsi byl ke všem předmětům spíše neutrální?

Každý ví, jak to ve škole chodí, měl jsem oblíbené i neoblíbené předměty, u mě záleželo i na tom, v kolik hodin se daný předmět vyučoval, například balet 8:30 neoblíbený, herectví 16:15 oblíbený. Neutrální jsem byl pouze na předměty teoretické, ale jinak mé studium bavilo.

a každá varianta má své pro a proti, každopádně teď jsem spokojený.

Byl jsi vyfocený na plakátě muzikálu Fame, i když jsi v něm neúčinkoval, a na druhý plakát, který putoval do ciziny, jsi na fotce propůjčil své nohy. Co mi k tomu řekneš?

Že mám asi hezký nohy. (Smích)

A co kariéra? Jsi spokojený, nebo bys chtěl ještě něco dokázat? Sníš o nějaké krásné roli?

Jak se říká, není malých rolí, ne, teď vážně, vyloženě vysněnou roli nemám, ale mám rád role výrazné, ať už se jedná o blázna, nebo o Žihadlo ve W.S.S.

Mimo divadlo i sportuješ. Věnuješ se thajskému boxu, do kterého chodíš (mimo jiné i s svým tátou). Je to pro tebe odreakováním, nebo cesta, které by ses chtěl věnovat i profesionálně?

Profesionálně zatím rozhodně ne, vzhledem k tomu, že nemohu přijít na jeviště a vypadat jako duhová kulička, zůstanu pouze u odreakování se.

Kdy si na sport uděláš nejvíce času, jde to skloubit s divadlem? Jak často se snažíš trénovat?

Priznám se, s časem je to těžké, takže když mám volno, snažím se o to, abych vyplnil čas něčím prospěšným pro mé tělo. Věřím, že mi to snad jednou oplátí a podrží mě.

Co tě ještě kromě sportu baví? Máš i jiné koníčky?

Těch by bylo... ale poslední dobou mě baví billiard, chodíme hrát do jedné herny ve městě a musím říct, že je u toho někdy dobrá zábava, i když bratr by se mnou asi nesoouhlasil.

Říkal jsi mi, že v současné době sháníš byt. Už se ti to podařilo, nebo stále hledáš?

Tak to je kosa na kámen, otázka bydlení je v dnešní době hodně složitá, sama víš, že to není tak jednoduché najít právě to, co si představuješ, takže stále hledám to pravé...

Těhle otázce se ani ty nevyhneš! Co láska, máš nějakou?

Otázka na tělo.... Řekněme, že jsem šťastný. PROMIŇ!

Děkuji za tvé odpovědi a přeji ti ve tvé kariéře a osobním životě mnoho úspěchů.

*Vendula Šeráková,
foto: jef Kratochvíl*

„MEMORY CYCLE TIME...“

Velkou společenskou událostí se staly oslavy životního jubilea jedenáctého opata starobrněnského kláštera Lukáše Evžena Martince.

Mezi hosty nechyběl primátor města Brna Roman Onderka, Barbora Javorová, Stanislav Moša, Zdenek Merta a v neposlední řadě Michal Štefl.

Firma **CONY CZ, s.r.o.** již několik let nabízí klientům vysokou kvalitu svých produktů:

REPROGRAFICKÉ STUDIO

- grafické návrhy, ilustrace
- ilustrační, reklamní fotografie
(klasická i digitální fotografie)
- kompletní zpracování podkladů pro tisk
(sazba, zalomení textu, scanování, barevné korekce, koláže a další)
- digitalizace videozáznamu na DVD

TISK

- velkoformátový tisk
vhodný do interiéru i exteriéru - plakáty, obrazy, billboardy, bannery, backlity, city lighty a jiné
 - fotorealistický tisk
 - solventní tisk
- digitální malonákladový tisk
- tisk
(ofsetový, sítotisk)
- knihařské zpracování
(publikace, brožury, katalogy, kalendáře)

FIREMNÍ EVENTY

- pořádání firemních akcí
sport, prezentace, školení, rehabilitace, historie, umění

REKLAMA

- reklamní předměty a textil
(výběr dle katalogu) vč. potisku
- mediální inzerce se zaměřením na tisk
(návrh vč. zpracování a zajištění termínu a plochy), bez navýšení ceny

CONY CZ, s.r.o.

Čejl 20,

602 00 Brno

tel./fax: 545 117 470-3

e-mail: reklama@cony.cz

www.cony.cz

Divadlo bez zábradlí

Eugene O'Neill: **CESTA DLOUHÝM DNEM DO NOCI**
 Legendární drama "psané slzami a krví" se stalo bestsellerem a možná největší hrou amerického divadla. Autor, nositel Nobelovy ceny za literaturu, za něj získal svou čtvrtou Pulitzerovu cenu. Hra vychází z "rodinného pekla", které autor zažil na vlastní kůži. Zobrazuje jeden den života rodiny Tyrónů, jejich cestu noci bolesti a smrti, ale také snů, lásky a očistění.

Překlad a režie: Alice Nellis

Hudba: Radek Pastrňák, Milan Nytra (BUTY)

Hrají: Jiří Bartoška, Zuzana Bydžovská, Michal Čapka, Filip Čapka, Zuzana Čapková

Eduardo Rovner: **VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI**

Brilantně napsaná komedie nejprřednějšího současného autora argentinského divadla úspěšně obletěla celý svět a dočkala se mnoha prestižních ocenění. Pedikér a starý mládenec Manuel pravidelně navštěvuje hrob své matky, aby jí týden co týden vyličil, co no věho se mu přihodilo. Skutečnost si lehce přibíravuje, některé věci zamtlčí, jenom aby se matka jevila v lepším světle. Když jí jednoho dne oznámí, že se konečně chystá oženit, očekává ho po návratu domů neuvěřitelné překvapení: jeho matka Fanny po deseti letech "odpočinku v pokoji" vstane z hrobu, aby na situaci osobně dohlédla. Energetická žena se tak znovu začne plést do života svého dospělého syna: a jelikož on je pochopitelně jediný, kdo jí vidí a sly-

HRAJEME

ší, spouští se řetězec komických situací, nedorozumění, záměn a zmatků... Eduardo Rovner ve své komedii o nádherné vítalíně, byť mrtvé ženě, neopakovatelným způsobem vystihuje důležitost přítelství i lásky. V hlavní roli – kdo jiný, než Zdena Herfortová...

Režie: Emil Horváth

Hrají: Zdena Herfortová, Erik Pardus, Jana Musilová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelínková a Josef Jurásek.

Carlo Goldoni: **POPRASK NA LAGUNĚ**

Existuje jen málo komedií, které dosahují úrovně tohoto díla. Všechna legrace, zábava či humor, jak kdo chce, se ve všech po tomto autorovi následujících veselohrách odvíjí od toho, jak geniálně to právě on ukázal v této komedii. A možná již ani neexistuje nic zábavnějšího, než tato hra. Roztočivý řetěz roztočilých nevráživostí a svárů, klevet rozdmýchávajících v duších jednoduchých rybářů drama žárliivosti... Rozzášněné hlavy, tupí strážci veřejného pořádku... Láska a nenávisť - dvě nádoby se stejným dnem... A přitom svět poetických, prostých a dobrušedných lidíček, jaké známe z každodenního života. A ten nám přináší absurdní, směšné, rozum i smysly provokující situace, kterým nezbyvá než se smát, než se vysmát...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Zdeněk Junák nebo Zdeněk Černín, Irena Konvalinová, Lenka Janíková nebo Tereza Šefrnová, Patrik Bořecký, Martin Havelka, Erik Pardus, Jana Glöcová, Veronika Poláčková nebo Marta Ondráčková, Evelina Jirková, Alan Novotný nebo Vojtěch Blahuta, Lukáš Hejlik, Jaroslav Závěra, Michal Nevečný nebo Petr Štěpán, Zdeněk Kopp.

Dmitrij Merežkovskij: **SMRT PAVLA I.**

Jeden z nejvýznamnějších představitelů ruské moderny Dmitrij S. Merežkovskij psal své nejlepší jevištní dílo za pohnuté atmosféry první ruské revoluce 1905. Mistrně v něm vstihl dvojí tvář nemilovaného syna Kateřiny Veliké, cara Pavla I. - bezskrupulózního tyрана, řádícího bestie, i něžného milance a sentimentálního snílka. Na ruskou scénu se drama dostalo až po pádu samoderžaví a posléze ve dvacátých letech, kdy bolševický režim přinutil autor odejít do emigrace, prošlo úspěšně evropskými jevišti. Historicky věrné, psychologicky vyzněné a dramaticky strhující podání přízračného ovzduší despotie a její krutosti v kontrastu s křehkostí člověka – to vše vytvořilo z Merežkovského hry jeden z nejsugestivnějších obrazů ruských dějin. Zároveň se jedná i o mimořádně silné dílo plné nadčasových dimenzí. Na půdorysu společenské tragédie rozvíjí se i tragédie rodinná, v závěru nabývající mohutnosti antických tragédií.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Erik Pardus, Petr Štěpán, Igor Ondříček, Oldřich Smysl nebo Jaroslav Matějka, Irena Konvalinová, Pavla Vítázková, Evelina

Jirková, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Tomáš Sagher, Zdeněk Bureš nebo Karel Mišurec a další.

Brandon Thomas: **CHARLEYOVA TETA**

Rozpuštělá komedie (a vůbec jedna z nejlépe napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou štydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dlhny, typickým tu průvodcem studentských let le v každé zemi a době, zavání, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlený student Babberley. Rada předvápivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie. Režie byla svěřena Gustavu Skálovi - (vzpomeňme na jeho – našeho „nesmrtelného“ „Brouka v hlavě“!).

Režie: Gustav Skála

Učinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vítázková, Radka Coufalová, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Friedrich Schiller: **MARIE STUARTOVNA**

Jedno z nejproslulejších dramát evropského romantismu vybudované Friedrich Schiller kolem mecenšského a osobního konfliktu dvou velkých žen anglické historie – Marie Stuartovny a Alžběty Anglické. Skotská královna Marie Stuartovna, která byla podle skutečné historické události v roce 1587 obviněna ze spiknutí proti královně Alžbětě a vraždy svého druhého manžela, vystupuje v Schillerově dramatu jako vášnivá žena, ale také jako kajícná hříšnice smířená se smrtí. Její protihráčka Alžběta je vyličena jako její protipól - je pšynou, chladnou, malichernou a sobecky bezohlednou souperkou v politice i lásce. Velký, nebezpečný a strhující souboj obou žen vrcholí v okamžiku, kdy Alžběta podepíše nad Marii rozsudek smrti. Okamžik Alžbětina vítězství však pro ni paradoxně není aktem jednoznačného úspěchu: sice definitivně politicky vítězí, zároveň však také morálně prohrává. Skutečná podoba Alžbětina vítězství se naplno projeví ve strhujícím závěru hry, kde fyzicky poražená a potupená Marie Stuartovna v posledních okamžicích života dalece přaroste svou zdánlivě úspěšnější sokyni pokorou a morální silou. Schillerovo mistrovsky zpracované drama je působivou sondou do lidského nitra v situaci vítězství i porážky. Odkrývá také mnohé principy mecenšských bojů a spolu s nimi i jistou nemilosrdnost a skrytou problematitnost každého lidského jednání.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Irena Konvalinová nebo Pavla Vítázková, Jitka Čvančarová, Martin Havelka, Miloš Kročil, Petr Štěpán, Patrik Bořecký, Michal Nevečný, Karel Janský, Lukáš Hejlik, Jiří Tomek, Eva Jelínková a další.

Peter Shaffer: **EQUUS**

Příběh o tajemném bohu koní, nemocných zvířecích a o duších hledajících něhu, pochází z pera autora jiné slavné hry „Amadea“, která je v režii Zdenka Černina v Městském divadle Brno s úspěchem uváděna již desátou sezónou. EQUUS se s grácií a zároven i přimocře dotýká zrušujícího tématu citové vykojenosti, kdy se pod tlakem nejúřnějších ideologií a fanatismu u jednotlivců ztrácejí citové kontakty. Atraktivní zápletka s detektivním nádechem, poezie všedního dne i rituálně divadla rozehraná do všech myslitelných kontur a v neposlední řadě také různá velká lidská témata, vše ještě okoušené ojedinělými hereckými příležitostmi – to především slibuje tato světově proslulá hra, která bude poprvé v režii Zdenka Černina uvedena v Brně.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Viktor Skála, Vojtěch Blahuta, Josef Jurásek, Miroslava Kolářová, Pavla Vítázková, Hana Holíšová nebo Hana Brieštanská, Robert Jicha, Patrik Bořecký, Jana Glöcová a další.

RENDEZ-VOUS S OPERETOU

Koncert slavných operetních melodií

Krásné operetní melodie, možná v netradičním sledu, ale hravě a milě. To je přesně to, co vás čeká, když se rozhodnete navštívit Rendez-vous s operetou.

Jednotlivá čísla se vzájemně situčně a hudebně trmftují, a tak vzniká pestrý tok z operetních skvostů. Polská krev, Čardášová princezna, Noc v Benátkách, Gianina mia, Světluška, Král Velikáš, Uherská svatba. To jsou operety, ze kterých jsme vybrali nejhezčí melodie, abychom obohatili tituly, které už znáte z našeho jeviště - Veselou vdovu, Netopýra a Orfea v podsvětí. Celý program je uváděn bez konferování. O to více vynikne bohatá melodičnost tohoto nastároučou žánru, který stále neztrácí nic na své fascinující schopnosti lidí rozesmát, pobavit i rozněžnit.

ČINOHERNÍ SCÉNA

2.5.	pátek 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	A5
3.5.	sobota 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	AB6
4.5.	neděle 19.30	Carlo Goldoni Poprask na laguně	
5.5.	pondělí 19.30	Carlo Goldoni Poprask na laguně	
6.5.	úterý 19.30	Dmitrij Merežkovskij Smrt Pavla I.	C2
7.5.	středa 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	
8.5.	čtvrtek 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	
9.5.	pátek 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	A5
12.5.	pondělí 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	AB2
13.5.	úterý 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	A2
14.5.	středa 19.30	Divadlo Bez zábradlí Cesta dlouhým dnem do noci	
15.5.	čtvrtek 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	A4
16.5.	pátek 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	E5
18.5.	neděle 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	E7
19.5.	pondělí 19.30	Friedrich Schiller Marie Stuartovna	deniéra
20.5.	úterý 19.30	Peter Shaffer Equus	C2
21.5.	středa 19.30	Peter Shaffer Equus	AB3
22.5.	čtvrtek 19.30	Dmitrij Merežkovskij Smrt Pavla I.	AB4
23.5.	pátek 19.30	Dmitrij Merežkovskij Smrt Pavla I.	AB5
24.5.	sobota 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	A6
25.5.	neděle 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	D
26.5.	pondělí 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	AB1
27.5.	úterý 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	E2
28.5.	středa 19.30	Rendez-vous s operetou	
29.5.	čtvrtek 19.30	Rendez-vous s operetou	
30.5.	pátek 19.30	Peter Shaffer Equus	E5
31.5.	sobota 19.30	Carlo Goldoni Sluha dvou pánů	

HUDEBNÍ SCÉNA

1.5.	čtvrtek 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
2.5.	pátek 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
3.5.	sobota 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	R/X2008
4.5.	neděle 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
5.5.	pondělí 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	Z/T2008
6.5.	úterý 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
7.5.	středa 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
8.5.	čtvrtek 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
11.5.	neděle 19.30	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
12.5.	pondělí 19.30	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
15.5.	čtvrtek 19.30	J. Dogg, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	
16.5.	pátek 19.30	J. Dogg, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	
19.5.	pondělí 18.00	Zdenek Merta, Stanislav Moša Zahrada divů	
25.5.	neděle 19.30	J. Bock, S. Harnick, J. Stein Šumar na střeše	PPP/P18
26.5.	pondělí 18.00	J. Bock, S. Harnick, J. Stein Šumar na střeše	
27.5.	úterý 18.00	J. Bock, S. Harnick, J. Stein Šumar na střeše	PP1

ZÁJEZDY: 10. 5. hostuje MdB v Karlových Varech s muzikály z Broadwaye, 14. 5. v Olomouci s inscenací Smrt Pavla I. a 17. 5. ve Zlíně s inscenací Smrt Pavla I.

ČERVEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.6.	neděle	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
2.6.	pondělí	Ray Cooney, John Chapman	M2008
19.30		Vydrž, miláčku	
3.6.	úterý	V. Hugo, Z. Plachý, J. Šimáček	AB2
19.30		Deník krále	
4.6.	středa	Oscar Wilde	
19.30		Jak je důležité mítí Filipa	
5.6.	čtvrtek	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
8.6.	neděle	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
9.6.	pondělí	Carlo Goldoni	
19.30		Poprask na laguně	
10.6.	úterý	Eduardo Rovner	C2
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
11.6.	středa	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
12.6.	čtvrtek	Brandon Thomas	AB5
19.30		Charleyova teta	

DOKOŘÁN PRO HUDEBNÍ DIVADLO - BRNO 2008

14.6.	sobota	JAMU - hraje se v Martě	
15.00		Godspell	
15.6.	neděle	DAMU / Praha	
16.00		Štěstí dam	
15.6.	neděle	Moravské divadlo Olomouc - hraje se na Velké zkušebně	
22.30		Dávno, dávno již tomu	
16.6.	pondělí	Altes Schauspielhaus Stuttgart	
19.30		Osm žen	
17.6.	úterý	Slovenské divadlo Uherské Hradiště	
16.00		Song pro dva	
18.6.	středa	Divadlo pod Palmovkou / Praha	
20.00		Gazdina roba	
19.6.	čtvrtek	Janáčkova konzervatoř v Ostravě	
15.30		Kytice	
20.6.	pátek	Městské divadlo Lublaň	
15.30		Sumaf na střeše	
21.6.	sobota	Divadlo v Dlouhé / Praha	
18.30		Maskaráda	

22.6.	neděle	Peter Shaffer	E7
19.30		Equus	
24.6.	úterý	Eduardo Rovner	A2
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
25.6.	středa	Eduardo Rovner	AB3
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
26.6.	čtvrtek	Eduardo Rovner	AB4
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
27.6.	pátek	Eduardo Rovner	C5
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
28.6.	sobota	Peter Shaffer	AB6
19.30		Equus	
29.6.	neděle	Peter Shaffer	D
19.30		Equus	

ZÁJEZDY: 6. 6. hostuje MdB v Kroměříži s muzikálem Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť, 13. 6. v Praze s inscenací V jámě Ivové a 19. 6. ve Zvolenu s Markétou Lazarovou.

HUDEBNÍ SCÉNA

5.6.	čtvrtek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
14.00		Mam'zelle Nitouche	
5.6.	čtvrtek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A4/AB4
19.30		Mam'zelle Nitouche	
7.6.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	premiéra, P
19.30		Mam'zelle Nitouche	
8.6.	neděle	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	D/E7
19.30		Mam'zelle Nitouche	
9.6.	pondělí	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A1/AB1
19.30		Mam'zelle Nitouche	
10.6.	úterý	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A2/AB2
19.30		Mam'zelle Nitouche	
11.6.	středa	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A3/AB3
19.30		Mam'zelle Nitouche	
12.6.	čtvrtek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
19.30		Mam'zelle Nitouche	
13.6.	pátek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	C5/E5
19.30		Mam'zelle Nitouche	

DOKOŘÁN PRO HUDEBNÍ DIVADLO - BRNO 2008

14.6.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A6/AB6
19.30		Mam'zelle Nitouche	
15.6.	neděle	Severočeské divadlo opery a baletu Ústí nad Labem	
19.30		Hello, Dolly!	
16.6.	pondělí	Střečeské divadlo Kladno	
16.00		Tajný deník Adriana Molea ve věku 13 a 3/4	
17.6.	úterý	Divadlo J. K. Tyla Plzeň	
19.30		Limonádový Joe	
18.6.	středa	Národní divadlo Moravskoslezské / Ostrava	
16.00		Gasparone, záhadný loupežník	
19.6.	čtvrtek	Městské divadlo Brno	
19.30		Jesus Christ Superstar (koncertní verze)	
20.6.	pátek	Koncert absolventů dirigentských kurzů	
18.00		Slovenské Národní divadlo / Bratislava	
20.6.	pátek	Král se baví	
19.30		Národní divadlo Praha - hraje se v Redutě	
21.6.	sobota	Zítřka se bude...	
16.00			

24.6.	úterý	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	C2/E2
19.30		Mam'zelle Nitouche	
25.6.	středa	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
19.30		Mam'zelle Nitouche	
26.6.	čtvrtek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
19.30		Mam'zelle Nitouche	
27.6.	pátek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A5/AB5
19.30		Mam'zelle Nitouche	
28.6.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
19.30		Mam'zelle Nitouche	

Carlo Goldoni: **SLUHA DVOU PÁNŮ**

Snad nejslavnější hru Carla Goldoniho je pozdní komedie dell'arte *Sluha dvou pánů* s ústřední postavou omezeného a mazaného Truffaldina. Veselý příběh s milostnou zápletkou, ve které dívka převlečená za muže hledá svého milého, jako by ironicky vyvracel rčení, že „nelze sloužit dvěma pánům najednou“. Avšak Truffaldino svou morálně problematickou aktivitou dokládá, že tomu tak lze, a zároveň že slověk přitom může dojít i štěstí.

Úprava a režie: Zdeněk Černín

Hrají: Martin Havelka, Evelina Jirková, Ladislav Kolář, Pavla Vítázková, Zdeněk Junák, Zdena Herfortová, Irena Konvalinová, Patrik Bořecký, Michal Nevěčný.

HRAJEME

H U D E B N Í S C Ě N A

John Dempsey, Dana P. Rowe: **ČARODĚJKY Z EASTWICKU**

Román Johna Updika *Čarodějky z Eastwicky* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáte na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon - zrušené žitím v malém městečku Eastwicky v New England? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Záračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě dábla. Ve filmu tuto roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujaly světoznámého producenta Camerona Mackintoshe, jim pak byla oslovena autorská dvojice John Dempsey (libreto a zpěvní texty) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborně napsaného muzikálového příběhu s vitnými texty podnětujícími podmanivou „čarodějnou“ hudbu, která úspěšně vtahuje posluchače do svých textů. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic laskáckého broadwayského muzikálu, který rozvíjí do vsuktu současně podoby. Městské divadlo jej uvádí v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Yveta Blánarovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíková nebo Markéta Sedláčková, Alena Antalova nebo Hana Holíčková nebo Radka Coufalová nebo Jitka Čvančarová, Kristýna Šebíková nebo Marta Prokopová, Ondř. Ondříček nebo Milan Němec, Lenka Bartolšicová nebo Michaela Fojtová nebo Zuzana Maurery, Kateřina Krejčová nebo Mária Lalková, Jakub Uličník nebo Dušan Vítězek, Ján Jackuliak nebo Tomáš Sagher, Monika Světnicová, Martina Severová, Magda Vítková a další.

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice:

JOSEF A JEHO ÚZASNÝ PESTROBAREVNÝ PLÁŠT

Prvním dílem geniálního muzikálového skladatele A. Lloyd Webbera, který vytvořil spolu s textárem Timem Ricem, je biblický muzikál *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*. Tehdy devatenáctletý Webber již napsal původně jako patnáctimínutové dílo na obdivnácké jedné londýnské školy k ukončení semestru. Mělo však takový úspěch, že jej autoři záhy rozšířili na celovečerní muzikál a ve své premiéře uvedli v Londýně roku 1972. Jedná se o muzikál doslova pro celou rodinu a my jej uvádíme v české premiéře v režii Stanislava Moši a choreografii Igora Barberiče. Podobně jako jsme uváděli muzikál *Jesus Christ Superstar* nejprve v zahraničí v anglickém a německém jazyce. Inscenace má za sebou již 128 úspěšných repríz v celé řadě evropských zemí. Vzhledem k tomu, že vypráví zcela neobyčejným způsobem o věcech dávno minulých, i když nám blízkých, a používá k tomu rozličných technik, včetně animací, hovoří se o této inscenaci jako o nejlepším ztvárnění v Evropě, a i proto se máte na co těšit.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jakub Uličník nebo Dušan Vítězek nebo Vladimír Volečko, Radka Coufalová nebo Hana Holíčková nebo Markéta Sedláčková, Jiří Horký nebo Zdeněk Junák, Petr Gazdík nebo Stanislav Slovák, Robert Jícha nebo Oldřich Smysl, Karel Škarka, Lukáš Vlček, Jiří Zmídlach, Michal Šebek, Aleš Šlanina, Petr Dočkal, Michal Matěj, Radek Novotný, Petr Brychtá nebo Ján Jackuliak, Robert Rozsochatěcký, Pavla Vítázková nebo Eva Jedličková, Vendula Šeráková, Soňa Jányová, Gabriela Karmazínová, Soňa Kubišová,

Hana Kratochvílová, Aneta Majerová, Jan Dědek, Vladimír Strouhal, Petr Olexová, Dana Puková, Lenka Rydlová, Karla Spilková, Táňa Štefkovičová a další.

Jevgenij Doga, Emil Loteanu: **CIKÁNI JDOU DO NEBE**

Hudebně dramatická balada o věčné lidské touze, vášnivě láске, o svobodě a lidské pýše. Na počátku tohoto výjimečného muzikálu je film režiséra a scenáristy Emila Loteanu z roku 1976 se strhujícími melodiemi skladatele Jevgenije Dogy. V našem současném civilizovaném světě, ve kterém obvykle vítězí rozum nad cit, se jeví hrůsai a pýchou naplněný tragický příběh lásky cikánského zloděje koní Ljucha Zobara a krásné Rady jako nesmyslný a nepochopitelný. Přesto však všichni, kteří se u této inscenace kdy ocitli, vnímají podvědomě, že jediné takto je to správné, že prostě musí člověk toužící po svobodě podlehnout na prvním místě svému citu a neptat se po zisku, po výhodách. Láška a pak už nic... Čest a pak už nic... známe to ještě? A to vše v uhranřivém prostředí romského etnika. V inscenaci plně strhujícíci cikánských písní, divoké energie tanou i zvláštního poetického stylu vyprávění.

Režie: Petr Kravák

Hrají: Martin Havelka nebo Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Jitka Čvančarová nebo Soňa Jányová nebo Ivana Vaňková, Zdeněk Junák nebo Ladislav Lakomý, Jiří Horký nebo Milan Horský, Ladislav Kolář nebo Marian Slovák, Pavel Kunert nebo Ladislav Mareček, Jan Apolenář nebo Alan Novotný, Evelina Jirková nebo Mária Lalková, Hana Kovaříková nebo Pavla Vítázková nebo Monika Světnicová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vítězek, Rastislav Gajdoš nebo Lukáš Vlček, Oldřich Smysl nebo Jakub Uličník, Michal Šebek nebo Karel Škarka, Ondř. Ondříček nebo Dušan Vítězek, Zdeněk Bureš nebo Zdeněk Černín, Lukáš Hejlik, Josef Jurásek nebo Karel Mišurec, Patrik Bořecký nebo Robert Jícha a další.

Zdenek Merta, Stanislav Moša: **ZAHRADA DIVŮ**

Starodávná legenda o věčném boji dobra se zlem se stala předlohou pro nové hudebně divadelní dílo autorské dvojice Merta-Moša, která stála na počátku novodobé historie Městského divadla Brno. *Sny svatojánských nocí*, *BASTARD*, *Babylon* a *Svět plný andělů* – co titul, to jiná inscenace, avšak všem byla společná touha po hledání ztracené mezilidské harmonie, touha formulovat to nejdůležitější, co činí naše lidské životy smysluplnými – ať je to láska, vědění, poznání, tolerance ... to vše ve formě hudebního divadla. Tentokrát to bude pohádka, kterou se dostalo technickým vybavením nové divadelní budovy zcela výjimečných inscenacíci možností. Autoři tentokrát ve svém zápalu o vítězství Říše dobra chtějí vyvolit kromě krásy hudby, slova, tance a jevištní fantazie i mučednické – dětských i dospělých.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Erik Pardus nebo Jan Mazák, Alena Antalová nebo Ivana Vaňková nebo Michaela Horká, Pavel Kunert nebo Jiří Tomek, Mária Lalková, Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Alan Novotný nebo Tomáš Sagher nebo Jakub Uličník, Jan Apolenář nebo Ladislav Kolář, Radka Coufalová nebo Lenka Janíková, Ján Jackuliak nebo Oldřich Smysl a další.

Učinkuje dětský sbor a orchestr Městského divadla Brno.

Jerry Bock, Sheldon Harnick, Joseph Stein:

ŠUMÁR NA STŘEŠE

Šumár na střeše, ve světě hrany také pod názvem *Anatévka*, patří k nejslavnějším muzikálům 60. let. Se svým 3242 reprízami se ve své době stal dokonce nejhranějším dílem a získal celou řadu cen. Jako předloha k muzikálu, jehož premiéra se konala v New Yorku roku 1964, posloužily povídky židovského spisovatele Šoloma Alejcherna o mlékáři Tovjem, který se snaží provdat tři ze svých pěti dětí. Podle tradice, kterou se všichni obyvatelé malé ruské vesničky Anatévky řídí, se rodiče společně s dohazovačkou snaží svým děterám najít vhodné ženichy. Avšak dcery poruší onu tradici a muže svého srdce si najdou samy. Celý příběh je o to silnější, že je zasazen do předrevolučního Ruska počátku 20. století, do období velkých antisemitských pogromů. Na závěr musí také obyvatelé opustit své domovy a jít vstříc svým nejistým osudům, protože celá oblast musí být od Židů vyčištěna. Stále aktuální dílo, které nám nabízí řadu témat k zamyšlení – to je muzikál *Šumár na střeše*.

Režie, úprava a scéna: Pavel Fieber

Hrají: Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Miroslava Kolářová, Eva Jedličková nebo Jana Musilová, Radka Coufalová nebo Ivana Vaňková, Evelina Jirková nebo Mária Lalková, Terezie Jurnečková nebo Petra Šimberová, Ján Jackuliak nebo Alan Novotný nebo Robert Musialek, Oldřich Smysl, Vendula Šeráková nebo Vendula Otisková, Jana Gazdíková nebo Květoslava Ondráková a další.

**UMĚLCI Z BRNA JIŽ PONĚKOLIKÁTÉ ÚSPĚŠNĚ HOS-
TOVALI VE SLOVINSKÉM HLAVNÍM MĚSTĚ LUBLANI**

**V dubnu se v Městském divadle v Lublani uskutečni-
lo představení muzikálové balady Petra Ulrycha
a Stanislava Moši Koločava. Diváci ve vyprodaném
hledišti sledovali představení v českém jazyce se
slovinskými titulky.**

*Pavel Kunert,
Janez Starina,
Karel Mišurec*

*Zdeněk Junák,
Janez Starina,
Erik Pardus*

*Janez Starina, Karel Mišurec,
Pavel Kunert, Zdeněk Bureš,
Jan Kučera*

Foto: Tino Kratochvíl

KŘÍDLA 2007/2008

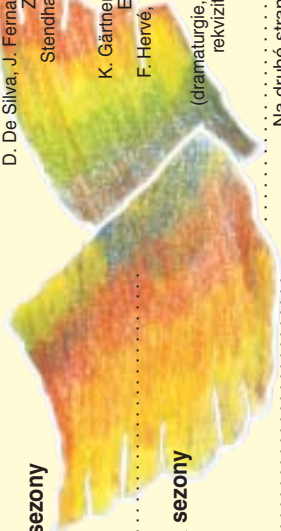

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

- D. Merežkovskij: **Smrt Pavla I.**
- L. Bernstein a spol.: **Jazz Side Story**
- D. De Silva, J. Fernandez, J. Levy, S. Margoshes: **FAMÉ (Cesta za slávou)**
- Z. Plachý a J. Šimáček: **Deník krále**
- Stendhal, M. Uhde, M. Stedron: **Cervený a černý**
- B. Thomas: **Charleyova teta**
- P. Shaffer: **Egguus**
- K. Gärtner, E. Bryll: **Jánošík aneb Na skle malované**
- E. Rovner: **Vrátila se jednou v noci.**
- F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud: **Mam zelle Nitouche**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Na druhé straně anketního lístku vyplňte své jméno a adresu

Zde, prosím, vyplňte následující údaje:

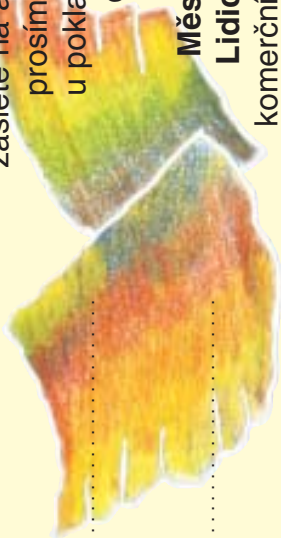
Jméno:

Adresa:

PSČ:

Anketní lístek

zašlete na adresu divadla nebo vhodíte,
prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2008.

Městské divadlo Brno,

Lidická 16, 602 00 Brno

komerční odd.: +420 533 316 410

ZRCADLENÍ

Primátor statutárního města Brna Roman Onderka a jeho náměstkyně Barbora Javorová uvítali 10. dubna v salonku na Nové radnici herce Erika Parduse, aby mu poděkovali za skvělou reprezentaci města. Erik Pardus na radnici přinesl ukázat svých pět prestižních cen, které za herecké výkony v letošní sezoně získal.

BEZ KOMENTÁŘE

NEPŘEHLÉDNĚTE!

V měsíci květnu byste si rozhodně neměli nechat ujít inscenaci *Zahrada divů* – muzikálovou pohádku, která se znovu vrátí na jeviště Hudební scény, a to v pondělí 19. května od 18.00 hodin.

Na Činoherní scéně se 28. a 29. května divákům představí inscenace, která oslovuje všechny milovníky operety. *Rendez-vous s operetou* je pestrým tokem krásných melodií, které diváka rozněžní i pobaví.

byla tvrdá žena, ale ona přitom byla plná pochyb.

Dál mě napadá vrchní sestra Ratchedová z Přeletu nad kukaččím hnízdem. Je to výzva poprat se s rolí, za kterou dostala její filmová představitelka Oskara?

Takhle bych to nebrala. Ona to dostala za film, já se s tím popasovala jako s divadelní rolí. To byla moc fajn práce, bavilo mě to. Mě vůbec baví takové silné vyhraněné role, třeba i na první pohled záporné. Já žádnou svoji postavu nehodnotím. Snažím se jí vniknout pod kůži, rozluštit způsob jejího myšlení. Chci ji pochopit a ne soudit.

Odkud pocházíte?

Ze severní Moravy, z Gručovic, malinké dědiny poblíž Oderských vrchů. Potom jsme bydleli v Hlučíně, to je takové malé město kousek od Ostravy. Mám k tomu kraji moc hezký vztah.

Čtenáři Dokořanu už se mohli dočíst, že jste původně měla být učitelkou v mateřské škole, ale nakonec jste šla po střední pedagogické ještě na JAMU, tak to vynechám. Jak jste se ale dostala po studiích na JAMU do divadla v Šumperku a jak dlouho jste tam byla?

Já jsem tam odcházela se svým budoucím manželem Zdeňkem Černínem a vlastně téměř s celým ročníkem. Byla jsem tam dva roky a bylo to hrozně hezké. Měli pro nás připravený pěkný repertoár, odehráli jsme tam krásné role.

Pak jste oba odešli do Mahenova divadla. Tam jste strávila skoro dvacet let. Proč jste se rozhodla odejít do Městského divadla?

Přestože jsou autoři na role pro zralejší herečky skoupí, Irena Konvalinová má za sebou spoustu pěkných postav. Dřív jste ji mohli vidět jako vrchní sestru Ratchedovou v Přeletu nad kukaččím hnízdem, Irinu v Rackovi nebo donu Isabellu ve hře Kamenný host aneb Prostopášík. Ze současných rolí připomeňme třeba královnu Alžbětu v dramatu Marie Sturtovna či manželku cara ve Smrti Pavla I. Mne osobně překvapila tím, jak vypadá mladě a svěže. Má spoustu energie, kterou na vás hned přenesete. Díky štihlé postavě a dobré náladě byste jí hádali klidně o deset let míň. Možná to bude tím, že si ve svém životě udělala generální úklid a začala vlastně úplně nanovo.

Začněme divadlem. Vaší výraznou rolí je anglická královna Alžběta, která nepoznala, jaké je být matkou. Vy sama máte děti tři. Hrála se vám díky tomu lépe?

Já jsem ji hrála hlavně ráda. To, jestli měla nebo neměla děti, nehrálo roli. Spíš šlo o její povahu, o její osobnost. Byla velmi houževnatá, dokázala se rvát s nepřízní osudu, se svými slabostmi. Říká se, že to

RODINNÉ STŘÍBRO

Lákalo mě zkusit něco jiného. Z Mahenky jsem odcházet nemusela, byla jsem tam ráda, ale tady vznikalo nové divadlo s moc fajn lidmi. Šla jsem za svěžím větrem, co tu váł. Věděla jsem, že tu vznikají pěkné věci a chtěla jsem toho být součástí. Ale samozřejmě se mi po těch letech z Mahenova divadla neodcházelo lehce.

Máte tři děti, to už je dneska poměrně velká rodina. Jak to přišlo, vy jste z více dětí?

Ne, to ne, my jsme doma byly dvě holky. Ale děti mám ráda, vždycky jsem je chtěla. Vždyť jsem původně měla být učitelkou v mateřské škole. Děti jsou radost a ty moje obzvlášť! Dodávají mi hrozně moc síly, jsou to zásadní kotvy mého života. To, co jsem jim dřív dávala já, mi teď bohatě vrací. To, že jsme měli s bývalým manželem tři děti, jsem vždycky viděla jako naše velké plus.

V dramatu Marie Stuartovna, režie: Zdeněk Černín

Říkáte, že jste děti chtěla, ale přitom jste prvního syna měla docela pozdě, v osmdvaceti letech. To bylo kvůli práci v divadle?

Bylo, práce herečky je v tomto docela specifická. Trochu jsme si počkali, to je pravda. Ale na druhou stranu mě zase nikdy nemrzelo, že jsem byla s dětmi doma. Neměla jsem strach, že mi něco utíká. Herecké povolání je krásné a pestré, jsem ráda, že jsem herečka. Rozhodně bych neměnila. Ale s rolí matky se to nedá srovnat.

Co po vás děti podědily?

Doufám, že určitou toleranci k jinakosti. Řekla bych, že to v sobě mají všichni. A pokud myslíte umělecké vlohy... Vlastně je mají všechny děti. Nejmladší Maruška si zkusila divadlo tady u nás, ale nemyslím si, že by ji to k divadlu dál táhlo. To spíš prostředního syna Františka. Vyzkoušel si roli v opavském divadle, hraje v kapele Utopení ve vlasech. Ale u něj je to součástí jakéhosi životního bádání, řekla bych. Jinak studuje sociologii a politologii. A nejstarší syn tihne spíše k počítačům. Ale svým způsobem ho taky baví zachytit půvab okamžiku – věnuje se fotografii.

Čtěla byste vrátit nějaké životní období?

Ne, nechtěla bych nic vrátit. Teď po padesáctce je to moc fajn, přišla taková psychická pohoda. Jsem ráda za to, kolik mi je. Já vám mladým dnes ani moc nezávidím, nemáte to lehké. To pracovní nasazení, co musíte mít, musíte se rvát o práci... Ale my jsme to lehké asi taky neměli. Bylo míň možností. Vy teď máte možnost spoustu, a tak bojujete o tu nejlepší. Víc na sobě pracujete než my tenkrát, aspoň myslím.

Předáváte mladším kolegům své zkušenosti?

Ale se spíš od nich učím. Jistě lehkosti, bezstarostnosti. My starší máme přece jen větší strach – lipíme na jistotách. Ale vy mladší nejste tak úzkostliví. Když se vám něco nepovede, nic se neděje, zkusíte něco jiného. A to bych se ještě na stará kolena ráda naučila: nemít obavy, že se něco nepovede.

Nedávno jste se rozvedla po mnoha letech se Zdeňkem Černínem. Nevadí vám, když se na to zeptám?

Ne, už jsou to vlastně dva roky. Strávil jsem spolu spoustu krásných let, jsem ráda, že jsme je prožili. Nelituji toho, že jsme spolu byli. Ale zároveň vím, že

rozhodnutí, že půjdeme každý svou cestou, bylo dobré pro nás oba. Byl to kultivovaný rozchod a v divadle spolu normálně dál fungujeme.

Vypadáte velmi spokojeně, ale přesto... Rozvod okolo padesátky, neměla jste strach udělat takový zásadní krok?

Samozřejmě, že měla. Bála jsem se, že to sama nezvládnu. Takové rozhodnutí není nikdy lehké. Snažila jsem se být k sobě upřímná, vědět, co chci a co už ne... Je k tomu potřeba hodně odvahy. Prostě jsem se v padesáti letech rozhodla udělat si ve svém životě generální úklid.

Prý jste se znovu vdala?

Ano, před třemi měsíci.

Manžel je také divadelník?

Martin Porubjak je dramaturgem Slovenského národního divadla. Vzali jsme se na sklonku minulého roku, byl to takový malý obřad jenom s mým tátou a našimi dětmi. Ale Martin má práci v Bratislavě, takže spolu nejsme denně. Je to hezké a vždycky se na sebe moc těšíme.

Takže spolu nebydlíte?

Ne, já teď bydlím v malinkém bytě jedna plus jedna v Komině. Moc se mi tam líbí, je tam klid. Můžu chodit na dlouhé procházky do lesa a třeba až na přehrady. Před domem jsem si zryla obrovský záhon. Sousedky mě sice zrazovaly, že tam budou psi hovínka a vajgly, že mi ho lidé pošlapou... Ale nenechala jsem se odradit a teď mi tam kvetou narcisy, modřence, pivoňky... Zjistila jsem, že čím dál víc potřebuji kontakt se zemí. Hrabání se v hlině mě opravdu baví.

Taky vím, že velmi ráda čtete. Jakou zajímavou knihu jste teď dočetla?

V poslední době se mi moc líbil Gottland od Mariusze Szczygiela. To je úžasná mozaika typických příběhů o nás Čechích, všem velmi doporučuji!

To se k vám přidávám, je to opravdu dobrá kniha. Jen jsem si při čtení povzddechla, že takovou trefnou knihu o naší novodobé historii a povaze musel napsat cizinec, u nás se k tomu nikdo nemá...

To je pravda, ale kouzlo knihy je právě v tom, že ji

S Patrikem Bořeckým v komedii Poprask na laguně, režie: Zdeněk Černín

*V dramatu
Marie Stuartovna,
režie: Zdeněk Černín*

Čech nenapsal. Kdyby ji psal Čech, tak by hodnotil. Szczygiel nám žádné nálepky nedává, jen poskládal pár příběhů bez osobního komentáře. Výběrem těch témat se mu podařilo přesně postihnout naše charakteristické rysy, aniž by je přitom musel přesně pojmenovat a hodnotit.

Který příběh vás v té knize nejvíc zaujal?

Zajímavé jsou všechny, ale snad nejvíc mě překvapil ten o sochaři Otakarovi Švecovi, autorovi Stalínova pomníku na Letné. Ta doba byla děsně krutá, Švec dopadl hrozně... Ale co mi připadá typické, jsou reakce lidí. Ty se prostě nezměnily. Pořád všichni do všeho mluví, ví, co je nejlepší. Teď je to třeba krásně vidět na případu Kaplického knihovny. Každý k tomu má co říct, každý je odborník. Tím nechci srovnávat ty situace, tenkrát byla jiná doba a knihovna taky není politický pomník. Jenom lidi jsou pořád stejní.

Když jste zmínila knihovnu, líbí se vám?

Ano. Ten nápad mi připadá od počátku dobrý. A to, co se kolem toho teď děje... Návrh byl schválený a na jednu to bude snad anulováno? To je pro nás typické. Všichni do všeho vidíme, všichni jsme experti na všechno. To zní dost skepticky, že? Ale vidíte, já teď taky dělám nálepky! No i v tom nálepkování jsme bezvadní.

Ráda čtete, v divadle pořád ztvárňujete různé postavy. To je úžasná zásobárna příběhů, nenapadlo vás někdy něco napsat?

Ne, takové ambice jsem nikdy neměla. Když jsem byla mladší, tak jsem psala nějaké pohádky dětem. Nikdy jsem to nikomu jinému než svým dětem neukázala. Ale bavilo mě to, máme ty příběhy pořád doma ukryté v rodinné knihovničce. Taky jsme jim s mým tátou, který moc hezky maluje, udělali ilustrovanou dětskou knihu říkadel. Ještě mě tak napadá, když jsme

u těch knížek, že bych mohla čtenáře pozvat na velmi zajímavý scénický projekt Listování. To je nápad Lukáše Hejlíka, takové malé divadlo pro čtenáře. Představuje se tam vždy nějaká knížka, částečně je to čtení seškrtného textu, občas se něco rozehraje... Já v tom neúčinkuji pravidelně, ale přizval si mě třeba k představení knihy Stará dáma vaří jed finského autora Arta Paasilinny, knihy rozhovorů Petry Dvořákové Proměněné sny a teď budu účinkovat ve čtení románu Simion Výtazník od rumunského spisovatele Petru Cimpoesu. No tak to mě třeba moc baví.

Položím vám teď takovou hořčí otázku, ale když vidím, jak jste štíhlá, nemůžu se nezeptat. Držíte nějaké diety nebo sportujete?

Tak diety opravdu nedržím. Mně stačí ten fofr v divadle. Vždycky jsem říkávala, že stačí trochu běhat a trochu stresu. (smích). Ale snažím se cvičit. Tady v divadle jsem začala chodit na pilates, to se mi moc líbí. No a pak chodím hodně na procházky, jak jsem říkala. V létě například pojedeme s dcerou jen tak se toulat s batohem po Čechách. Domluvily jsme se, že si neřekneme kam. Prostě nastoupíme do vlaku a kde se nám bude líbit, tam vystoupíme.

Taková improvizovaná dovolená? To jste mě překvapila. Nebojíte se, že skončíte někde bez ubytování?

Nechala jsem se v tom inspirovat dcerou, ostatně proč si plánovat nějakou staromódní dovolenou. A ubytování se dá najít přece všude, toho se nebojím. Já jsem se po té padesátce přestala bát úplně, takové věci mě netrápí.

*Děkuji za rozhovor, Bára Rácová,
foto: jeř Kratochvíl*

*V dramatu
Sbohem, lásko,
režie: Zdeněk Černín*

MEZI POCHYBUJÍCÍM ROZUMEM A SPALUJÍCÍ VÁŠNÍ

Dvaosmdesátiletý Sir Peter Shaffer se řadí k nejvýznamnějším moderním britským dramatikům. Často se jím inspirují také filmoví tvůrci včetně Miloše Formana. Kupodivu teprve nyní, po dřívějších uvedeních jiných Shafferových her (Královský hon na slunce, Černá komedie, Amadeus) různými soubory, poznala moravská metropole starší světoznámé drama Equus (1973), když je po české premiéře v Ostravě (1979) a dalších, též amatérských inscenacích v polovině letošního února nastudovala Činoherní scéna Městského divadla Brno.

NAPSALI O NÁS

Syžetově atraktivní, skutečnou událostí inspirovaný příběh sedmnáctiletého jedináčka Alana Stranga, který zdánlivě bezdůvodně ošlepil na farmě šest milovaných koní, odvíjí se především v provinční léčebně, kde je mladíkovým protihráčem psychiatr Martin Dysart. Zdeněk Černín (v MdB režíroval dosud reprizovaného Amadea) za velmi poučené (srov. obligátně obsažný programový tisk) dramaturgické spolupráce Jiřeho Závise třicet let starý překlad Iva T. Havlí upravil a výrazně prokrátil. Možná mohl být ještě razantnější, protože složitá, filozoficky a psychologicky fundovaná předloha v sobě skrývá úskalí epické statickosti a „rozhlasové“ verbálnosti, jemuž se nesnadno čelí vhodnou jevištní akcí. Platným pomocníkem mu byl osvědčený inscenátorský tým: skladatel variabilní, nejen podkresové hudby David Rotter, choreograf Libor Vaculík a zejména scénograf Jan Dušek. Ponurý abstraktně univerzální prostor se dvěma sbíhajícími se stěnami a horizontem na tahu, využívající točnu a nejnutejnější mobiliář, umožňuje retrospektivně demonstrované sekvence volně prolínat v místě i čase. Nápaditě si poradí s přechody mezi odosobněným reálem nemocnice a magicky živočišným světem stájí a koneckonců i s ošemetným ztvárněním koní koturnových kopyt a maskami svítících očí. Na právě krátký dvojdílný večer, zasluhující podrobnější analýzu, při solidním ztvárnění ostatních figur (Hana Holišová, Pavla Vitázková, Josef Jurásek, Miroslava Kolářová aj.) správně akcentuje protiklad dominujícího, profesně i manželsky vyhořelého terapeuta (zkušený ztělesnitel sebezpytně rozporuplných postav Viktor Skála) a jemu i hledišti postupně se otvírajícího, svérázného „dionýzovské“ mystice propadlého teenagera (nadaný nováček an-

sámblu Vojtěch Blahuta). Ten je nejen objektem odborné péče, ale především katalyzátorem lékařových dlouholetých mučivých etických i existenciálních pochyb. Z. Černín střídá Skálovy spoje nasvěcované, ba traktátové monology s expresivními výjevy až rituálně extatickými (opticky efektní jízda na pláži, noční adorace zbožštěného Equa, stylizovaný masakr), ojediněle téměř varietními (tanec hřebců). Polytematická inscenace minimalistického jevištního pojetí se dokáže vnímavému divákovi zadřít hluboce a nadlouho pod kůži.

Vít Závodský, Příloha Kam, č. 4 2008,

ČO KONSKE OČI VIDIEŤ NEMALI HRA EQUUS V MESTSKOM DIVADLE BRNO

Peter Shaffer: Equus. Preklad: Ivo T. Havlí. Réžia: Zdeněk Černín. Výprava: Jan Dušek. Hudba: David Rotter. Choreografia: Libor Vaculík. Premiéra:

16. 2. 2008 v Mestskom divadle Brno.

Meno dramatika sa obyčajne viaže k jeho najslávnejším dielam. Peter Shaffer je pevne spojený predovšetkým s divadelnou hrou Amadeus. Diváci si ju navyše spájajú aj s filmovým spracovaním Miloša Formana. Ale Bratislavčania si ju ešte oveľa skôr pozili s predstavením, v ktorom Mozarta a Salieriho stvárnil vyzretí herci Milan Kňažko a Emil Horváth.

Je zaujímavé, že slávnejšia je Shafferova hra Equus, ktorá bola na Broadway uvedená o šesť rokov skôr ako Amadeus. Doslova šokovala divákov jednoduchou naliehavosťou a psychologickou hĺbkou príbehu.

Dej sa odohráva na farme, kde majú chov koní. Tam sedemnástočný Alan jednej noci surovo pripraví šesť koní o oči. Nezvyčajný zločin (inšpirovaný skutočnou udalosťou) priviedie Alana na psychiatrické vyšetrenie k doktorovi Dysartovi, ktorý má zistiť príčiny jeho hrozného činu.

V Mestskom divadle Brno inscenáciu psychologickéj drámy Equus pripravil skúsený režisér-herec Zdeněk Černín. Zámerne píšem režisér-herec. Jeho réžie sú totiž vždy výsostne herecké. Vychádza z mnohoročnej vlastnej hereckej skúsenosti a z prírodzenej hereckej potreby vyjadriť sa prostredníctvom postáv. Bez zbytočných vizuálnych prvkov, bez zložitého členenia mizanscén. Herci v Černínovej réžii konajú tak, že divák má pocit, akoby sa inak ako to robia oni situácia podať nedala. Nastáva úzke prepojenie herec - divák. Nastáva súzvuk pocitov a situácií, ktoré prežívajú.

Psychiater (Viktor Skála) a jeho pacient (Vojtěch Blahuta) sa spočiatku navzájom nedôverčivo ohmatávajú, aby sa nakoniec do-

stali ku koreňu tragédie. Ale nie je to iba psychiatrovo odhalenie motívu hrozného činu mladíka, ktorý až príliš zbožňuje kone. Je to aj odhalenie „vyhoreného“ človeka, psychiatra. Tajomné božstvo Equus, ukryté v očiach koní pomôže odhaliť nie iba strašný mladíkov čin, ale aj stratu energie a snáď aj identity lekára, človeka sporiadane zaradeného do spoločnosti, ktorý si doteraz otvorene neprípúšťal, že vlastne nemá prečo a pre koho žiť.

Anglickému dramatikovi Petrovi Shafferovi, ktorý bol výborne pretločený Zdeňkom Černinom, sa hrou podarilo divákov skutočne zasiahnuť. Prinútiť ich prežívať spolu s protagonistami nie jednoduchú a predsa pochopiteľnú tragédiu ľudí, ktorí ani netušili, kam až môže človeka doviesť nedostatok komunikácie, pochopenia, nemožnosti vyrozprávať sa. A to sa netýka iba Alana a lekára, ale aj rodičov mladíka (Miroslava Kolářová, Josef Jurásek), jeho takmer milenký Jill (Hana Holířová - ktorú som videl, v alternácii Hana Briešťanská) sudkyne (Pavla Vítázková) alebo majiteľa stajne v podaní Roberta Jíchy. Všetci vo svojom realistickom, hlboko pravdivom hereckom výkone prispeli k vyzneniu hry. Funkčná scéna a kostýmy Jana Duška a suggestívna hudba Davida Rottera samozrejme tiež prispeli k tomu, že je z hry Equus celistvé dielo s jednotným aj keď nie jednoznačným vyznením. Ostáva totiž vo vzduchu stále otázka: kto môže za to nedorozumenie, z ktorého vďaka takí stratení a opustení ľudia? Veď tu nikto nikomu nechcel úmyselne škodiť. Veď všetci protagonisti mali tie najlepšie úmysly. Nikto nebol zlý. Iba nevsímavý k svojmu okoliu.

A tak má hra v sebe étos, Aristoteles by povedal - anagnoris, ktorý snáď do divákov na konci zaseje drobné semienko, humanistické poslanie. Brecht považoval divadlo ktoré nevychováva za zbytočné. Aj keď s touto tézou nemusíme bezozvýšku súhlasiť, v prípade hry Equus by mohol byť Brecht spokojný. Zasahuje diváka inými než epickými a scudzovacími prostriedkami, ale zasahuje. A silne. Bolo to na tvárach divákov, ktorí odchádzali z činohrenej scény Mestského divadla v Brne, vidieť.

Peter Stoličný, Brno, 20. 2. 2008

ERNEST BRYLL, KATARZYNA GÄRTNEROVÁ: JÁNOŠÍK ANEB NA SKLE MALOVANÉ. Městské divadlo v Brně, Hudební scéna, premiéra 1. března 2008

Slavný polský muzikál Na skle malované dostává v moravských divadlech většinou folklorní balení, v němž oči táhnou lidové kroje a do uší lahodí cimbál a housle. V Městském divadle Brno šli cestou jazzrockového muzikálu, jehož tvrdé bigbítové aranžmá si nezadá

s klasickými tituly rockové opery typu Jesus Christ Superstar.

Racionálnější a epičtější linii než bývá zvykem rází i nový překlad Jana Šotkovského, který příznává inspiraci u vrcholných převodů minulosti, zvláště u slovenského překladu Emílie Štercové. Šotkovský volí krátké, většinou jen heslovité repliky dvou vypravěčů příběhu, Opovědníka a Dopovědníka, k drsnějšímu výrazu nechodí daleko a básnivosti originálu pak dá vyniknout hlavně v dojemných písňových textech. Bez faleš a sentimentu přistupuje k předložce konečně i sám režisér Stanislav Slovák. Od začátku vede herce k humornému, misty až parodickému pojetí figur, nechá je exhibovat, aby vzápětí jejich kreaci ironicky posadil zpátky na zem. Co na jeho režijní prvotině trochu vadí, je opatrnost. Nepouští své herecké kolegy do experimentů a v momentech, kdy by hrozilo, že se při jevištní akci zadýchají, nechá je raději staticky zpívat na forbině. Debut choreografky Hany Kratochvilové se vydařil: taneční výstupy jsou promyšlené, vycházejí z hereckého jednání a zvláště originální tanec v párech působí na publikum silnými emocemi.

Nejvic si asi divák zapamatuje výtvarné řešení inscenace. Scénograf Jaroslav Milfajť zaplnil jeviště dřevěnými pyramidami, které představují domečky s nepravidelně rozestými okýnký a při pohledu z dálky vypadají také jako vrcholky divokých hor. Hrací prostor se rozšířil o orchestřiště, kde jako v divadle na divadle přihlížejí nehrající aktéři. A kde je vlastně orchestr? To je od začátku malý oříšek pro diváky, jehož rozlousknutí přináší až efektní finále. Režisér při něm nechá vyklidit jeviště, jež zahaluje pouze bílý závoj personifikované smrti, která si právě pro hrdinu přichází. S posledními taktý muzikálu se postupně za závojem vynořují stíny muzikantů, až nakonec rouška padá a za scénou vidíme naplno hrající orchestr. Jako by právě v této chvíli režisér odkryl své karty, s nimiž celou dobu hrál: nejde tu o vytváření divadelní iluze, ale o příznané koncertní provedení skvělého hudebního kusu.

Tomuto pojetí odpovídá i celkový dojem z premiérových hereckých výkonů. Postavy a postavičky lidového divadla jsou sice milé, a to včetně výstředního Čerta Radky Coufalové či sladoučkého Anděla v podání Petra Gazdika, ale úspěch premiéry stál hlavně na dvou aktech: Dušanu Vítázkovi v roli Jánošíka a Haně Holířové v úloze Prvního děvčete. Vítázkův titulní hrdina je tvrdý chlap z hor, který poroučí peklu i nebesům a každé písňové sólo doprovází hlasovou ekvilibristikou. Pěvecky výborná je i Hana Holířová jako

Cenu vyhlásila držitelka Thálie za rok 2006 herečka Městského divadla Brno Radka Coufalová

Petr Štěpán před plným hledištěm Národního divadla poděkoval tvůrcům za roli v muzikálu Čarodějky z Eastwicku, která mu vynesla prestižní Cenu Thálie

Mezi prvními gratulanty byla kolegyně herečka Jitka Čvančarová

Na jeviště se s Petrovou pomocí vyškřábal i Erik Pardus, aby si s Petrem padli do náručí. Vítězové!

Mezi gratulanty Zuzka Čapková, bývalá členka souboru MdB

O laureátech CEN THÁLIE rozhoduje Kolegium jmenované prezidiem Herecké asociace. Členové Kolegia vybírají tajným hlasováním. Rozhodují se na základě vlastních diváckých zážitků z představení v nichž účinkují interpreti, kteří se dostali do užšího výběru.

Umělecký ředitel MdB Stanislav Moša a jeho náměstek Zdeněk Helbich napjatě očekávali výsledky rozhodování Herecké asociace

Petr Štěpán za roli Darryla v muzikálu John Dempsey, D. P. Rowe: Čarodějky z Eastwicku, režie: Stanislav Moša. V postavě Darryla van Horna ovládá přesvědčivě vše, co jeho role vyžaduje. Vyjadřuje bravurně všechny charakterové zvraty své postavy i složitost vztahů k dalším figurám.

Dramatik Jiří Hubač, předseda Herecké asociace Václav Postránecký pogratovali uměleckému řediteli Městského divadla k zaslouženému úspěchu

Herečku Helenu Dvořákovou Cena Thálie minula o fous, tak příště!

Jánošíkova milá. Zpívá soustředěně, čistě a s působivým napětím, které vrcholí v její finální písni Když zbojník umíral.

Inscenace Jánošík aneb Na skle malované v Městském divadle Brno diváky nepochybně zaujme. Její devizou jsou humorné stylizace lidového divadla, ale také skvěle zahraná čísla jazz-rockového stylu, který v jádru drsnému příběhu legendárního zbojníka určitě sluší.

David Kroča,
Recenze pro Český rozhlas 3 Vltava

SLOVENSKÁ LEGENDA OŽIVÁ V BRNĚ

V Městském divadle Brno si první březnový den odbyl na Hudební scéně svůj režisérský debut populární a úspěšný člen muzikálového souboru Stanislav Slovák. Pod jeho režijním vedením vznikla libivá lidová podívaná nahlížející na mýtus o slovensko-polské legendě Juraji Jánošíkovi - Jánošík aneb Na skle malované.

Muzikál libretisty Ernesta Brylla je doplněn dobře se poslouchající hudbou Katarzyny Gärtnarové. Hudebního aranžmá se zhostil Karel Cón, jenž je společně s Karlem Albrechtem dirigentem inscenace. Přestože byla autorka hudby ovlivněna polským hudebním folklorem, celý muzikál je spíše „bigbitového“ ražení a člověka naladí svým příjemně poddajným temperamentem a humorností. Autorský tandem se tímto elegantně vyhnul fádnosti a přílišné tesklivosti, provázející ztvárnění zbojníkovy osudu.

Na realizaci představení se podílel Jaroslav Milfajt, díky němuž vznikla jednoduchá funkční scéna, využívající převážně přední část jeviště a forbinu. Kostýmy vskutku lidového ražení navrhla přední kostýmní návrhářka divadla Andrea Kučerová, která se držela klasického zpracování a vytvořila lidové kroje či výrazné uniformy pandurů.

Choreografie, která svým netypickým provedením jemně podtrhuje komický ráz jazzrockového muzikálu, je dílem Hany Kratochvilové Josefiové. Diváckou libivost představení dokreslují světelné efekty a dobrý zvukový design. Představení lehce ironického ražení je do jisté míry pojato jako „divadlo na divadle“. Divák pak na jevišti sleduje řadu zbojníků, pandurů a láskykvětých koketních děvčat.

Co se týče hereckého obsazení, tak Juraje Jánošíka skvěle ztvárňuje Dušan Vítázek, jehož obrovskou předností jsou bezesporu naprosto skvělé pěvecké dispozice. Jánošíka od jeho narození přes život provázející milostné problémy až do smrti doprovází drzý čert a milostivý anděl. Burleskního sexy čerta si na jevišti stříhla Radka Coufalová v alternaci s Márií Lalkovou. V roli klidného mírumilovně-

ho anděla se pak představuje Petr Gazdík nebo Petr Šmírák.

Osud Juraje Jánošíka, jemuž láska ženy v životě nebyla přána, dospěje k jedinému možnému cíli. Jedinou „ženou“ jeho života se stává krásná Smrt v podání Pavly Vitázkové nebo Evy Jedličkové, jež symbolizuje naplněné vztahu mezi mužem a ženou - zrojení dítěte. Juraj Jánošík tedy umírá v náručí Smrti, která je oděna do bílých šatů a je v pozhelném stavu. Přijďte se podívat do Městského divadla na příjemně odlehčený kus, který vás jistě dobře naladí.

Jana Svozilová, Kult, duben 2008

...ZAPÍSKAL JÁNOŠÍK...

Jánošíkovská legenda vládne v českém divadle již mnoho let. Od roku 1972, kdy se v Brně (Zbojníci a žandáři - režie Pavel Hradil) objevila na scéně tehdejšího Státního divadla, hrála se na českých jevištích celkem v šesta-dvaceti nastudováních, a nesčetněkrát na jevištích ochotnických souborů.

Jánošík u nás byl a stále zůstává klenotem slovenského člověka, člověka Čechům nejbližšího, bratrského, svobodného, srozumitelného.

1. března představila své premiéry s jánošíkovskou tematikou současně dvě brněnská divadla (Loutkové divadlo Radost a Městské divadlo Brno) a opět stačila zaplnit do posledního místa své prostory.

Nešlo ani tak o Jánošíka opředěného baladickými pověstmi a hrdinskými činy, ale především o Jánošíka, milujícího, žijícího plným životem na rozhraní sedmnáctého a osmnáctého století. Nejprve pronikl do oblastí folklorní tvorby, dnes - a to je zajímavé - se Jánošíkem ohání současný slovenský premiér Fico.

Na Hudební scéně Městského divadla Brno „Jánošík aneb Na skle malované“ přivedl režisér Stanislav Slovák podle polských autorů Ernesta Brylla a Katarzyny Gärtnarové v překladu Jana Šotkovského. Publikum bylo překvapeno zcela novým „polským“ přístupem k problematice. Chyběla zde vlastenecká a sociální patetičnost; šlo především o Jánošíka - člověka. Též pojetí díla - jazzrockového muzikálu - bylo zcela nové a originální. Očekával jsem tradiční pojetí z oblasti náznakového folkloru, ale jak se ukázalo - nebyl zde ani cimbál ani jiné tradiční nástroje lidové hudby.

Musím přiznat, že nové jazzrockové pojetí mne upoutalo. Muzikál se obecně setkal i u publika s oceněním. Svědčí o tom mnoho „opon“ a nadšené ovace. Nemohlo být ani jinak. Mošovo divadlo postavilo do „útoků“ své nejlepší zbraně. Hudební nastudování vedl Karel Cón, scénu v duchu „dřevěných lesních“ staveb realizoval Jaroslav Milfajt, kostýmy

Andrea Kučerová. Obdiv zasluží stylová choreografie Hany Kratochvilové-Josefiové.

Stejně strategické bylo i herecké obsazení. V roli Jánošíka jakoby demonstroval svůj slovenský kořen Dušan Vitázek, jeho milá Hana Holišová uplatnila svůj přirozený šarm. Oba průvodci dějem, Zdeněk Junák a Erik Pardus, dodávali svým lidovým humorem příjemnou náladu. Podobně úspěšní byli i „nadpřirození“ průvodci Petr Gazdík a Radka Coufalová. Těž ostatní v menších rolích snesou nejvyšší ocenění.

V představení je řada velmi náročných pěveckých výkonů. Myslím si, že kdyby představení realizovali herci z Prahy, naše masmédia by měla co vysílat!

Závěrem řekneme, že divadelní kolektiv principála Moši ozdobil opět Brno svým divadelním projevem na nejvyšší úrovni.

Miloš Hudec, Echo, 20. 3. 2008

NA SKLE MALOVANÉ

Zbojnický muzikál se v Brně hraje ve dvou verzích

Hned dvě v dvou brněnských divadlech se tento měsíc zabydlelo zbojnické téma: Loutkové divadlo Radost a Městské divadlo Brno uvádějí rozdílné verze již čtyřicetiletého polského muzikálového evergreenu libretisty Ernesta Brylla a skladatelky Katarzyny Gärtnerové Na skle malované.

Jazzrockový Jánošík

V jazzrockové úpravě a pod názvem Jánošík aneb Na skle malované uvádí stejný titul Městské divadlo Brno v režijním debutu tamního herce Stanislava Slováka a v překladu dramaturga Jana Šotkovského.

Po cimbálu ani stopy, základ kapely tvoří dvě kytary, dvoje klávesy, dvoje bicí, baskytara, housle, violoncello, flétna a saxofon. Hudební nastudování inscenace se totiž co nejvíc chtělo přiblížit rockovému duchu původního polského elpíčka, na němž písně z muzikálu zpívaly slavné polské hvezdy jako Czesław Niemen či Maryla Rodowicz.

Slovákova inscenace není tak rozpustilá jako Peškova, i když ani jí humor nechybí. Jánošík tentokrát nesmrteľný není, takže závěr představení se klene spíš do polohy meditativní.

Pěvecky zdatní sólisté se ve známých melodiích vyžívají a uhrančivě charizmatický Dušan Vitázek v roli Jánošíka je snad ideálním ztělesněním slovensko-polského mýtu.

Vladimír Čech, Hosp. noviny, 26. 3. 2008

TŘI „RADOCI“

Daniel Dvořák,

ředitel Národního divadla Brno

Oceňuji letošní žeh tří cen Alfréda Radoka, které směřují do Městského divadla v Brně.

Léta sleduji úspěšnou dráhu jeho souborů a skvělou práci jeho ředitele Stanislava Moši. Zaznamenávám také poštěkávání, skryté a občas i veřejné pokusy jednotlivců vyloučit Městské divadlo ze ctihodné rodiny uměleckých ústavů těšících se přízni města a jeho financí. Možná lesk muzikálových produkcí někoho zaslepí více, než je zdravo.

Je však jisté, že „Radoci“ se za pokleslé divadlo nedávají. Tím chci říci, že Stanislav Moša evidentně usiluje jak v činohře, tak v hudebních žánrech o nejvyšší kvalitu. Stanislave, gratuluj!

Deník, 29. 3. 2008

THÁLIE PRO BRNO

Erik Pardus a Petr Štěpán bodovali

Hned dvě nominace na prestižní Cenu Thálie proměnili při sobotním ceremonálu v pražské Zlaté kapličce herečtí kolegové z Městského divadla Brno Erik Pardus a Petr Štěpán. Prvně jmenovaný získal ocenění udělované Hereckou asociací za svůj brilantní výkon v roli cara ve hře Smrt Pavla I., Dmitrije Merežkovského. Štěpán si prvnství vyzpíval jako ďábelský svůdník Darryl v muzikálu Čarodějky z Eastwicku. Oba ocenění tak zmnožili už řádku dosavadních sedmi Cen Thálie, které dosud putovaly na Pardusovu a Štěpánovu mateřskou scénu.

(mlk), MF Dnes, 31. 3. 2008

SLAVIT SE NEDALO,

RÁNO BYL ZAS PŘED KAMERAMI

Jednu z velkých skleněných plastik si v sobotu večer z jeviště pražského Národního divadla odnesl brněnský herec Petr Štěpán.

Zvítězil mezi mužskými představiteli v kategorii hudebního divadla. K ceně ho vynesla role uhrančivého Darryla v muzikálu Čarodějky z Eastwicku, kterého už třicetkrát odpíval na hudební scéně Městského divadla v Brně.

„Žádná velká oslava se nekonala. Já musel být ve čtvrt na sedm ráno už zase na place,“ prozradil včera oslavenec, který natáčí seriál Ošklivka Katy. I tak si vychutnal ocenění alespoň v podobě záplavy gratulací. Krátce poté, co odešel ověncený vavříny z jeviště ke stolu, zavařil se mu prý mobil. Na displeji blikalo čtyřicet nepřijatých zpráv a ty další přístroj zkrátka nezvládl naráz přijmout. „Psali většinou kolegové z divadla, ale i kamarádi z Lucemburska a Francie,“ prozradil mladý herec. Jeho vítězství si všichni, kdo mu drželi palce, mohli bezprostředně vychutnat díky přímému přenosu České televize. Prestižní, ale křehkou skleněnou Cenu Thálie včera vítěz vzeš do Brna. Bylo to však docela svízelné.

Pokračování na straně 34

*V muzikálu
Čarodějky z Eastwicu,
režie: Stanislav Moša*

*V muzikálu
Čarodějky z Eastwicu*

*S Yvettou Blanarovičovou
v muzikálu
Čarodějky z Eastwicu*

*S Máriou Lalkovou
v muzikálu Čarodějky z Eastwicu*

*S d'áblíciemi
v muzikálu
Čarodějky
z Eastwicu*

*S Johanou Gazdíkovou
v muzikálu Čarodějky
z Eastwicu*

*S Máriou Lalkovou
v muzikálu
Čarodějky z Eastwicu*

*S Jitkou Čvančarovou, Markétou Sedláčkovou
a Yvettou Blanarovičovou v muzikálu Čarodějky
z Eastwicu*

SALON MdB PETR ŠTĚPÁN

*S Johanou Gazdíkovou
v muzikálu
Čarodějky z Eastwicku,
režie: Stanislav Moša*

„Pořadatelé nám zapoměli dát na tu vázu nějaký futrál,“ povzdechl si naoko Štěpán.

Řešení bylo nasnadě. Cenu v kufru svého auta obložil plyšovými pejsky, které ve velkém množství neustále požaduje osmnáctiměsíční dcerka jeho přítelkyně. Drkotání po kamenných kostkách pražských ulic však spolu s obavami udělalo své. „Nakonec Thálii celou cestu po dálnici zpět do Brna držela na klíně moje maminka,“ popsal Štěpán. Z vítězství má logicky radost. Mluví také o jakési satisfakci za tučet let, kdy divadlo profesionálně dělá. Na ďábelského proutníka svádějícího tři slíčné ženy však dopustit nedá z jednoho prostého důvodu: „nejlíp mi je, když slyším více, než sedm set lidí naráz se zasmát,“ dodává Štěpán.

Luboš Mareček

U NÁS SE HRAJE DOBRÉ DIVADLO, TVRDÍ „STRÁŽMISTR ZAHÁLKA“

V Městském divadle Brno patří Erik Pardus mezi hvězdy, na ulici ho lidé zastavují i díky roli v seriálu Četnické humoresky. Vážná role cara Pavla I. ve hře Dmitrije Merežkovského mu vynesla již druhou trofej: před Thálií získal cenu Alfréda Radoka. O tu se však dělil s dvěma dalšími laureáty. „Nejsem soutěživý typ. Já bych raději byl, kdybychom i na Tháliích vyhráli všichni tři. U herectví těžko posoudíte, kdo si zaslouží být první, a Vláda Kratina a Norbert Lichý jsou vynikající herci,“ říká o svých „konkurentech“ Pardus.

V Městském divadle Brno jste od absolutoria JAMU. Věrnost znače?

Ano. Já jsem nikdy o změně angažmá neuvvažoval a ani o ní neuvažuju. Když si chci vyzkoušet jiné jeviště, mám možnost hostování. Cítím určitou stavovskou čest, jsem patriot a Městské divadlo mám prostě rád. Nerad zakořeňuju jinde, v Brně mám kamarády i letitou šatnu. Proč bych odcházel, když je mi tam tak dobře?

Vaše postava Pavla I., za kterou jste cenu získal, je jako diktátor hodně osamocená. Je v ní i něco z vás?

To nemohu posoudit. Je to, jako když vaříte polévku a ještě nevíte, jak přesně ji okořeníte. Koření je ve mně, ale kolik do té polévky nakonec padne, nemohu odhadnout. Divadlo je adrenalinový sport, protože nikdy dopředu nevíte, jak to dopadne.

Občas se říká, že Rusko ani hry o ruské minulosti nelze pochopit, pokud člověk zemi nenavštíví...

Během okupace sovětskou armádou jsem se jako jedenáctiletý s některými vojáky, dvacetiletými kluky, kamarádil. Nechápal jsem jejich úlohu u nás, tak jsem se s nimi bavil a vy-

měřoval žvýkačky za patrony. Většinou to byli normální lidi. Já si totiž myslím, že to celé není ani o nás, ani o Rusku. Je to o principu. Nedělám rozdíl mezi Rusy a Čechy nebo jinými, jen mezi lidmi a hlupáky.

Značnou popularitu vám vynesly Četnické humoresky. Kupují si diváci lístky i na „strážmistra Zahálku“?

To víte, že ano. Nejčastěji jsou to lidé, kteří u nás v divadle jinak nikdy nebyli. Je jim jedno, na co jdou, protože „on tam hraje ten Zahálka, maminko“. Jsem rád, když obrazovka pomůže zviditelnit divadlo. Nicméně ještě radši jsem, když lidé chodí nikoli na Zahálku nebo Parduse, ale prostě na dobré divadlo. Neskromně myslím, že u nás se dobré divadlo hraje.

Kateřina Kolářová, Dnes,
31. března 2008

ERIK PARDUS SI ODNESL CENU ČESKÉHO DIVADLA

Herec Městského divadla Brno Erik Pardus, nominovaný letos na Cenu Thálie a Cenu Alfréda Radoka, získal na 13. ročníku festivalu „České divadlo 2008“ v Divadle na Vinohradech cenu za mimořádný herecký výkon. Porota ho odměnila za jeho roli Arthura Kirsche v Mittererově dramatu V jámě lvové, se kterou se Městské divadlo Brno prezentovalo na přehlídce divadel v minulém roce. Za tuto roli byl Pardus odměněn už loni v listopadu brněnskými diváky Cenou Křídla v kategorii Nejpopulárnější herec a Cenou kolegia Dokořán. Erik Pardus má nyní ještě šanci získat Cenu Alfréda Radoka a Cenu Thálie za svůj výkon v Merežkovského dramatu Smrt Pavla I.

Business Brno, 1/2008

RADOKOVU CENU ZÍSKALY TŘI NEJLEPŠÍ INSCENACE

Nedělní udílení Cenu Alfréda Radoka v Divadle Kolowrat ND Praha potvrdilo nejvýraznější inscenační činy, herecké a umělecké výkony v nich.

Laureáti se zúžili na tři nejvýraznější režisérské osobnosti: Hana Burešová, Ondřej Sokol a Dušan D. Pařízek.

Velký názorový rozptýl 66 tipujících kritiků a teatrologů způsobil, že devět hlasů určilo hned tři nejlepší inscenace roku 2007: Burešové Smrt Pavla I. od D. Merežkovského v Městském divadle Brno, Pařízkův Proces F. Kafky Pražského komorního divadla v Divadle Komedie a Sokolova Hrdinu západu od J. M. Synga v pražském Činoherním klubu.

Stejně dopadla kategorie nejlepší mužský herecký výkon. Také po devíti hlasech obdrželi Erik Pardus (car ve Smrti Pavla I.), Martin

Finger (Josef K. v Procesu) a Jaroslav Plesl (Christy Mahon v Hrdinovi západu).

Nejlepším ženským hereckým výkonem byla deseti hlasy určená Helena Dvořáková za titulní postavu v Senekově Faidře (režie Burešová v Divadle v Dlouhé).

Ceny Alfréda Radoka za rok 2007 - hudba: Vladimír Hanz, Smrt Pavla I., Městské divadlo Brno, režie: Hana Burešová.

Jiří P. Kříž, Právo, 18. března 2008

NOSITEL CENY THÁLIE, ČLEN MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO ERIK PARDUS, ŘEKL:

**Naše divadlo je nejlepší v republice
Byla pro vás role Pavla I. ve stejnojmenném dramatu Dmitrije Merežkovského, za kterou jste Thálii dostal, výjimečná?**

Výjimečná je pouze v tom, že porce textová, scénicky zpracovaná byla nadměrná. Nebyla v klasických jemných a přijatelných dimenzích. Ona i malinká role, když je komplikovaná, dá někdy zabrat mnohem více než velká sice, ale méně komplikovaná. Neříkám, že Pavel I. byla málo komplikovaná, ale zjistil jsem po letech v divadle, že práce, které se mě týkají a které dostávám, už zvládám snadněji a lehčeji jen proto, že už vím, co mě čeká a hodně mě toho nepřekvapí. Pavel I. byl příjemný ve výsledku. Právě to očekávání výsledku malé či velké role, to je adrenalinové, co nás vždycky budí k intenzivní práci. Pavel I. byl příjemnou rolí.

Někteří herci říkají, že hráli i náročnější a možná pozoruhodnější role, než za jaké byli oceněni.

Subjektivní pocit na vlastní práci je hrozně ošidný. Já nemůžu říct o žádné předcházející roli, že by byla lepší než ta poslední. Vzpomínám si na roli Jaga v Othellovi. Zahrál bych si ji rád ještě jednou, ale bylo by to v jiné řece, v jiném čase, jsem také už trochu starší. Možná bych to udělal lépe, možná bych si tu roli více užival. Jako mladší jsem z toho měl daleko větší nervy, ale nemyslím si, že by ta role mohla dopadnout lépe v každém případě. Možná bych to dnes nezvládl jako tehdy.

V letošním roce je to vaše již třetí ocenění. Nedostal jste v souvislosti s takovými úspěchy nabídku angažmá v některém pražském divadle?

Nevím, kde se obecný pocit a názor, že metou divadelnictví je Praha. Já chápu ambice mnoha kolegů, také nejsem neambiciózní, ale v každém případě pro mě není vrcholem herecké kariéry mít angažmá v Praze. Já jsem tam pár představení v některých divadlech viděl, některá byla senzační a neměla senzační výkon. Myslím si, že u nás se dělá velice kvalitní a dobré divadlo. Jednou to při-

jde, že i pražští umělci budou chtít angažmá v Brně, konkrétně v Městském divadle Brno. Takže já nikam nepůjdu, mám pocit, že naše divadlo je nejlepší v naší republice, těsně za námi je Dejvické divadlo v Praze.

Jan Trojan, Právo, 2. 4. 2008

PARDUS: CENY MI ZVEDLY VÝPLATU

Herec Městského divadla Brno Erik Pardus v posledních měsících připomíná vytrvalého sběratele všemožných cen a uznání. Představitel cara Pavla I., za jehož ztvárnění v neděli večer získal prestižní Cenu Alfréda Radoka, podle svých slov se zájmem čeká na klání o Cenu Thálie. O jeho posledním vítězství rozhodlo svými hlasy v anketě časopisu Svět a divadlo šestašedesát kritiků a teatrologů. V kategorii mužského hereckého výkonu ale došlo letos ke kuriózní trojmezí. Laureáty se stali a stejný počet hlasů vedle Parduse získali ještě Martin Finger a Jaroslav Plesl.

V posledních měsících jste z cen nevyšel. Myslíte si i na Thálii?

Jsem spokojený. Od našeho domácího publika mám cenu pro nejoblíbenějšího herce. A s Radokem to čítá ještě tři další.

Co pro vás znamená tento verdikt odborné poroty?

Byl to komorní ceremoniál. Pouze já, Milan Uhde a Václav Havel jsme byli v oblecích. Ostatní underground ve svetrech a džínách. Já se v saku dusil už z Brna. I tak je toto ocenění pro mě nejvyšší. Ale nejde srovnávat s verdiktem našich diváků, které mám pochopitelně radši než anonymní pražské kritiky. **Letos ale došlo ke kuriózní situaci v rovnosti hlasů. Dělit jste se o cenu se dvěma kolegy...**

Jsem tři lidi na prvním stupínku. Výš už to nejde. Je potom jedno, kolik nás zlatých je.

Motivuje nějak taková smrt' cen jejich držitele? Čeká je třeba zajímavější role?

Čekal jsem, že nebudu muset třeba zkoušet, ale hned následující den začal zcela normální frmol. Pravda je, že mi ředitel za všechna ta ocenění zvýšil plat.

Václav Havel byl největší celebritou ceremoniálu. Vyslovil vám uznání?

Seděli jsme u stolu. Blahopřál mi. Já mu v žertu řekl, že ho odněkud znám. Přijal hru, zasmál se a řekl, že mi dělal nějaký čas prezidenta.

A co vám ještě udělalo radost?

Asi nejsem v souboru nechtěná figura. V telefonu jsem měl od kolegů hned přes dvacet přání.

Luboš Mareček, MF Dnes, 18. 3. 2008

NÁVRAT LEGENDÁRNÍ OPERETY

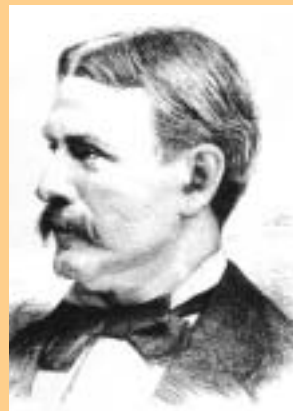
„*Mam'zelle Nitouche* – či chcete-li Slečna Netýkavka, Slečna Svatoušek – ale kdo by se mořil s překladem stejně nemožným, když je varšavské a světoznámé samo původní, francouzské jméno hry - *Mam'zelle Nitouche*. Tedy Nitouche, čili Nituška, není nijak originální dramaturgický výběr ani nijak zvlášť důmyslně časovaná repertoárová bomba. Nicméně ubraňte se Nitušce, když se vám přímo dere na scénu! V tom se konekcenců podobá své titulní hrdince, zmíněnému svatouškoví, který se sice tváří jako anděl, ale šije s ní tisíc čertů! V tomto směru si ovšem nemá co vyčítat s druhým hlavním hrdinou celého příběhu, který žije dvojitým životem, totiž jakožto „pro divadlo pan Floridor“ (pod kterýmžto uměleckým jménem složil svoji právě připravovanou operetu), zatímco „pro klášter zbožný Célestin“, to jest varhaník dívčího ústavu U vlašoviček, jehož nejvyvedenější chovankou je právě slečna Denisa de Flavigny, zvaná... viz výše.“

Tato slova napsal mimořádný znalec operety a její historie Ivo Osolobě v pozvánce na premiéru *Mam'zelle Nitouche* ve Státním divadle Brno před jednadvaceti lety a není k nim téměř co dodat. Čím také komentovat nejširšímu publiku tak důvěrně známý titul? Paradox paradoxů – opereta, která je v Čechách téměř synonymem fran-

covského šarmu a espritu, je v zemi svého vzniku pozapomenutým antikvárním kusem, kdežto v Čechách je neustále obdařovaná přívlastky „ne-stárnoucí“, „věčně mladá“ či alespoň „stará dobrá“. Zkusme letmo zalistovat v deset dvacet let starých recenzích brněnských nastudování: „Nituška experiment nevyžaduje“, „Hervého právu nesmrtelná Nituška“, „zařadit Hervého *Mam'zelle Nitouche* na repertoár znamená snad vždy zabrnkání na nejsnáze rozezvucitelné struny vkusu návštěvnické obce“, „graciózní, lehkonohá, jemně nadýchnutá a typicky francouzsky koketní Nituška“, „je nezničitelná, neboť má své kouzlo i v nejkrkolomnějších ztvárněních a úpravách“.

PŘIPRAVUJEME

Kdo za tuto mimořádnou českou oblibu „Nitušky“ může? „Viník“ asi nebude jediný, ale hlavního objevíme snadno – překladatel a úpravce Oldřich Nový, představitel nejprve poručíka Champlatreux a posléze slavné dvojrole ústřední (máme-li Nového filmového spojeného nejvíce s jeho nesmrtelným Kristiánem, pak symbolem Nového divadelního je bezpochyby Célestin – Floridor), který dal Hervého vaudevillu definitivně punc inteligentní moderní hudební komedie, aniž by popřel jeho nejvlastnější kouzlo – i hudebně brilantně domyšlenou konfrontaci tří světů: kláštera, divadla a kasáren. (Není ostatně divu, že se po stránce hudební Florimond Ronger (1825 – 1892), po většinu svého života nesoucí pseudonymem Hervé, se svým úkolem vyrovnal skvěle – měl k této konfrontaci vztah vsutku osobní. Svě-

Florimond Hervé

první operety psával rovněž v utajení v době, kdy působil jako varhaník v chrámu svatého Eustacha. Umělecké jméno jeho hrdiny – Floridor – naznačuje tuto spojitost více než významně.)

Inscenace *Mam'zelle Nitouche* v Městském divadle bude ve dvojitým znamení – inovace a návratů. Inovace spočívá zejména v lokalizaci děje, který se režisér Gustav Skála rozhodl posunout do Francie 50. let a nahradit armádu četnictvem, evidentně ovlivněn vizuální stránkou slavných francouzských „četnických komedií“ s Louistem de Funès. Návraty pak jsou zde minimálně tři. Jmenovaní režiséři se vrací k tomuto titulu již potřetí, přičemž před patnácti lety jej režíroval přímo v Městském divadle, tehdy pochopitelně ještě na jeho činoherní scéně (s Erikem Pardusem v ústřední dvojroli a Alenou Antalovou coby Denisou de Flavigny). Dnešním představitelem Célestina – Floridora bude jeho tehdejší představitel poručíka de Champlatreux Igor Ondříček, s nímž bude alternovat Milan Němec, který se s touto rolí setkal již před deseti lety v pardubické inscenaci – koho jiného než Gustava Skály!

Hervého operetu *Mam'zelle Nitouche* s libretem Alberta Millauda a Henri Meilhaca uvede Městské divadlo Brno v překladu a úpravě **Oldřicha Nového**, dále upravenou **Gustavem Skálou** a **Ondřejem Šrámkem**. Tým režiséra **Gustava Skály** (který je také choreografem inscenace) tvoří dirigent **Jiří Petrdlík**, scenografka **Eva Brodská**, kostýmní výtvarník **Roman Šolc**, dramaturgové **Ondřej Šrámek** a **Jan Šotkovský**. Kromě již zmíněného tandemu **Ondříček – Němec** budou moci diváci spatřit jako Denisu de Flavigny **Radku Coufalovou** nebo **Johanu Gazdikovou**, jako Fernanda de Champlatreux **Jiřího Macha**, **Aleše Slaninu** či **Jiřího Zmidlocha**, v roli subrety Coriny **Janu Musilovou** nebo **Pavlu Vítázkovou**, coby Matku představovnou nebo **Evu Gorčíkovou** nebo **Irenu Konvalinovou**, jako majora de Chateau – Gibuse **Jana Apolenáře** nebo **Zdeňka Junáka** a jako Liorita **Petra Brychtu** nebo **Robertu Jíchu**. Dále hrají: **Miroslava Kolářová**, **Vladimíra Spurná**, **Zdeněk Bureš**, **Miloslav Čížek**, **Milan Horský**, **Libuše Bartoňková**, **Lenka Bartolšicová**, **Lukáš Vlček**, **Radek Novotný**, **Karel Škarka** a další. **Premiéra se uskuteční 7. června na Hudební scéně.**

Jan Šotkovský

Z čestného místa přihlížela Erikovým patnácti minutám slávy režisérka Hana Burešová a dramaturg Jan Otčenášek

Dočkal se tedy i Erik Pardus hvězdného okamžiku, kdy na prknech „zlaté kapličky“ patřil potlesk publika jen jemu

Umělecký ředitel Stanislav Moša a kritik Divadelních novin Josef Herman zcela určitě Erikovi srdečně blahopřáli. Který český herec za jeden rok posbíral tolik zásadních ocenění!!!

CENY THÁLIE

se udělují za mimořádné umělecké výkony v uplynulém roce. Jsou udělovány ve čtyřech oborech: v činohře, v opeře, muzikálu či jiném hudebně dramatickém žánru a v baletu, pantomimě či jiném tanečním žánru. Erik Pardus za roli – Pavla I. v dramatu Dmitrije Merežkovského Smrt Pavla I., režie: Hana Burešová. Car Pavel I. v interpretaci Erika Parduse je brilantní ukázkou hereckého mistrovství. Pardusův car je mimořádně zdařilým obrazem tyranského vládce, herec precizně vystihuje celkový lidský rozměr postavy.

Na vrchol Olympu doprovázela Erika jeho životní partnerka Eva Gorčicová

A uznalý polibek dostal i od superstar Městského divadla paní Zdeny Herfortové

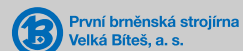

A se Simonou Stašovou, která získala také Thálii v oboru činoherního herectví, šli určitě, jak Erika známe, na panáka

Hanácké železníky a pérovny, a.s.
Prostějov

plakátovací plochy

Náklad 6 000 ks

Titulní strana:
Plakát Thálie 2007
Adolf Born

Strana 1 - Žaneta Kratochvilová

Autor hry Vrátila se jednou v noci Eduardo Rovner s překladatelem Ivorym Rodríguezem na tiskové konferenci

Umělecký ředitel Stanislav Moša, dramaturg Ondřej Šrámek s režisérem hry Vrátila se jednou v noci Emilem Horváthem

Představitel Manuela ve hře Vrátila se jednou v noci Erik Pardus s primátorem města Brna Romanem Onderkou a jeho náměstkyní Barborou Javorovou

Asistentka náměstků ředitele Eva Hrbáčková provází autora hry Vrátila se jednou v noci Eduarda Rovnera divadlem

Foto: Jef Kratochvíl

ROZPUSTILÁ OPERETKA

Překlad a úprava
Oldřich Nový

Režie
Gustav Skála

Dirigent
Jiří Petrdlík

Florimond Hervé
Henri Meilhac
Albert Millaud

Mamzelle Nitouche

hrají: Milan Němec, Igor Ondříček, Radka Coufalová, Johana Gazdíková a další